dan sociu

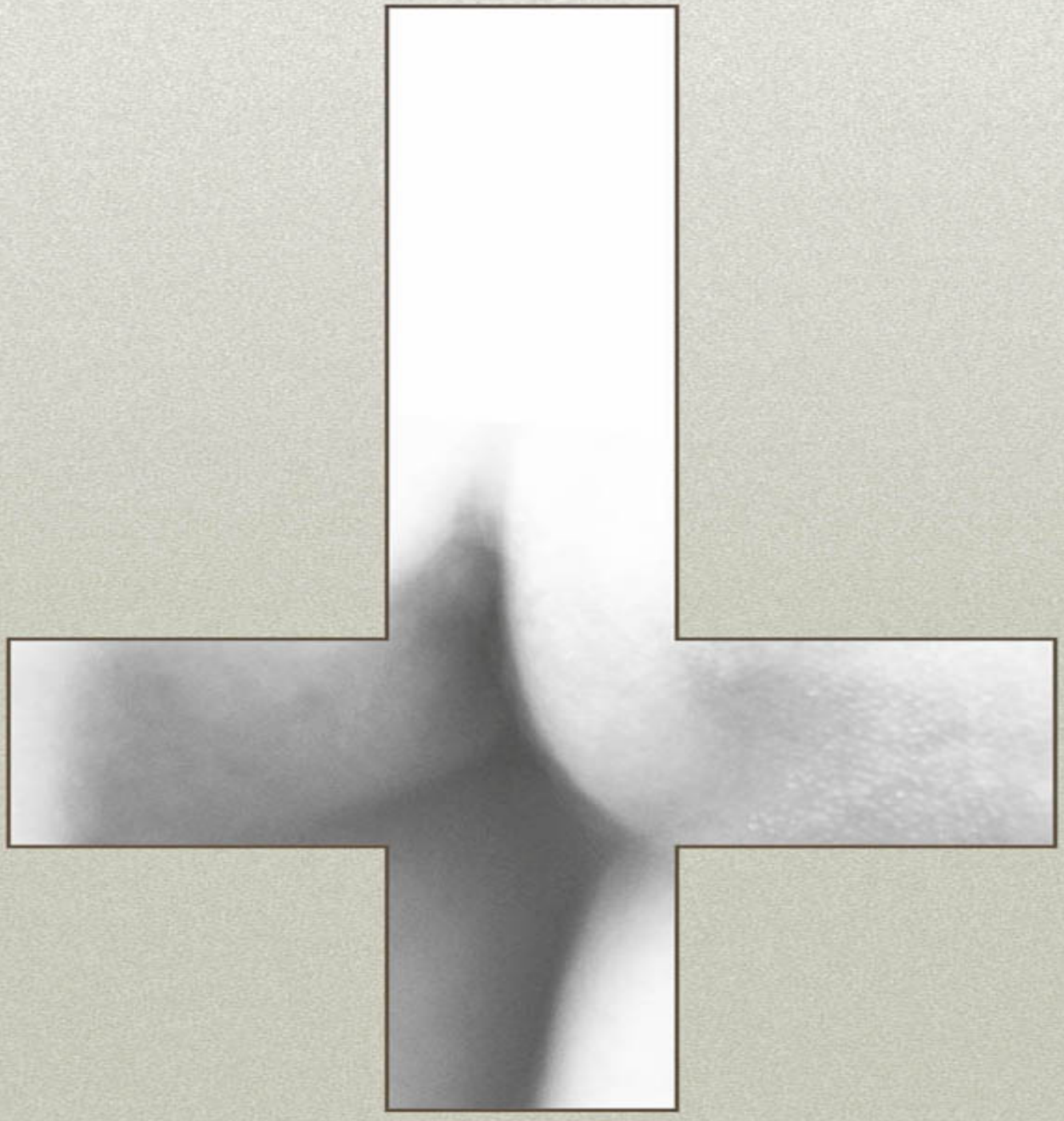

combinația

Dan Sociu

Combinaţia

roman

casa de pariuri literare

2012

Combinaţia de Dan Sociu

seria Proză | colecţia Roman

© 2012 casa de pariuri literare

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)

producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

© fotografia folosită pentru ilustraţia copertei: „Sfîntul cur”, Livia Ştefan & Victor Jalbă-Şoimaru, pastişă după „Monument à D.A.F. de Sade”, 1933, Man Ray

ISBN ePub: 978-606-8342-34-4
ISBN print: 978-606-8342-18-4

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Dan Sociu s-a născut în Botoşani, la 20 mai 1978.

A publicat: *borcane bine legate, bani pentru încă o săptămînă* (Editura Junimea, 2002, Premiul Naţional pentru Poezie „Mihai Eminescu” – debut); *fratele păduche* (poezie, Editura Vinea, 2004); *cîntece eXcesive* (Editura Cartea Românească, 2005, Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor din România); *Urbancolia* (proză, Editura Polirom, 2008); *Nevoi speciale* (proză, Editura Polirom, 2008); *Pavor nocturn* (poezie, Editura Cartea Românească, 2011); *Mouths Dry with Hatred* (Longleaf Press, 2012); *Poezii naive şi sentimentale* (2012, Editura Cartea Românească).

În prezent este redactor la Think Outside the Box.

Ioanei, partenera şi iubita inimii mele

1

Cînd l-am văzut pe geamul dinspre şantier, în ploaie, cu braţul rupt şi apa şiroind pe ghipsul murdar, m-am gîndit că am halucinaţii, dar eu n-am niciodată halucinaţii. N-am delirat nici în cele mai demente perioade de beţie sau drogangeală, de ce-aş fi început acum?

Am scos ciocanul de şniţele din sertar şi m-am retras într-un colţ al bucătăriei, sprijinit de masca de chiuvetă, cu o scrumieră, ţigările şi bricheta şi un pet de apă. Îmi bătea inima de ieşea prin coaste, ca un fetus nebun care încearcă s-o sfîşie pe maică-sa.

Ea era în oraş, ca întotdeauna sîmbăta şi duminica noaptea. Acum era joi. În ultimele săptămîni, ne ciocneam rar. Dar nu asta era important acum. Îl văzusem eu cu ochii mei mort şi am mai văzut morţi la viaţa mea. Văzusem cum l-a pocnit Aiacoboaie pe Procuror în cap. Văzuse Dana cum l-a pocnit Sebi pe Procuror după ceafă cu ţeava aia, întruna, ca turbatul. Ea văzuse şi îmi povestise şi mie, care eram lîngă ea. Îmi povestise şi m-am gîndit la toate dimineaţă, pe terasă la McDo din Romană, pînă a venit amicul ăsta al meu cu care făceam ultima schemă, înainte să ne cărăm încoace, în Berlin. Cădeau învîrtindu-se păstăi de copac prin aerul frumos de după ploaie, elicoptere, cum le ziceam în copilărie, şi la gura de metrou cînta un cor de tineri creştini frumoşi, cu ochi albaştri.

Se poate moşteni genetic complicitatea la crimă? Bunică-miu dinspre tată a fost complice la o crimă a fraţilor lui mai mari, o înjunghiere de grup. Dar eram numai complice? Eu i-am chemat, dar n-am vrut să-l omorîm de tot, nu cred c-am vrut.

După vreo trei ţigări şi-o gură de apă, minunată ca la mahmureală, m-am ridicat şi am deschis geamul. Nu mai era nimeni pe-afară. Ploua cu spume, era beznă. Cineva a încercat uşa de la intrare.

Cu o săptămînă înainte, mă întîlnisem cu nişte prieteni la o bere şi unul dintre ei, genul de ziarist specializat în politică, mi-a zis o poveste.

Nu mai înţeleg nimic din politică, refuz să mai înţeleg, mi se încurcă în cap numele senatorilor şi miniştrilor. Nu mai înţeleg nici retrospectiv, nu mai sînt prea sigur care era PNL şi care era PNDL, înainte să dispară subit în ceaţa istoriei, cum a dispărut şi conceptul de preşedinţie cu tot cu ultima sa încarnare, ştiu doar că sînt interlopi şi ştiu deja aproape totul despre interlopi. Nu-mi spui nimic în plus dacă aflu cine s-a mutat la ce grupare, ce a declarat şi ce mai pretinde în ultima vreme. Dar tipul ăsta a povestit la un moment dat de o organizaţie, Lupii Suri, un grup de extremişti care se laudă că bat ţigani. Ţiganii sînt frecvent bătuţi la noi, nu numai de poliţie, dar încă nu apăruseră caftirile organizate, cu program. Ştiam, după cum merseseră treburile în Ungaria, în Austria şi la scandinavi după schisma UE, că trebuiau să apară şi gangbangurile rasiste azi, mîine. Se întîlneau la Mall Vitan, la etajul cu mîncare şi film, şi făceau planuri. Îşi aduceau şi gagicile uneori. Îi strîngea pe toţi un tip de la o organizaţie creştină, lăsa anunţuri la frizeria din cartier şi împărţea fluturaşi în faţă la supermarketuri.

I-am recunoscut într-o seară, cînd mergeam cu Dana la comedia lui Caranfil despre protestele din ianuarie 2012 de la Piaţa Universităţii. Nu era propriu-zis despre revolte, dar avea cîteva scene de atunci, din zilele alea în care ne-am cunoscut. Am trecut pe lîngă grup, îţi săreau în ochi. Erau mulţi şi uniseră două mese în faţă la KFC, le acoperiseră cu doze de bere şi vorbeau tare. Taximetrişti în weekend, m-am gîndit, în timp ce coteam spre bunkerul cu filmele. O ţineam pe Dana pe după mijloc, vorbeam amîndoi repede şi vesel, ne priveam cu sclipirea aia în ochi. I-am uitat imediat. Mi i-am amintit la film. Un puşti din stînga noastră îşi explica singur cu glas tare fiecare glumă şi rîdea cu atîta plăcere, că ne făcea invidioşi. Şi noi rîdeam, dar el era pe pereţi. Mi i-am adus aminte pe taximetrişti, şi ăia erau veseli, simpatici cumva. Se vedea că se simt bine unii cu alţii, că-n rest, vai de capu’ lor.

— Mă duc pînă la baie, mai vrei chipsuri de-ala mexicane?, am întrebat-o pe Dana.

I-am găsit tot acolo. Mi-am luat un pepsi şi m-am pus la masa de alături. Şeful, ăla cu banii, se vedea imediat, era unul dintre ăia doi mai tineri, adică sub 30, restul săreau de 50. Era şi cel mai bine îmbrăcat. Şase inşi, nici o

gagică. M-am uitat după paznicii mallului, să văd ce cred şi ei. Era unul la capătul scărilor rulante, părea să n-aibă nici o treabă. Nu mai văzusem niciodată o gaşcă aşa de gălăgioasă într-un mall. Nu prea vezi adunări de bărbaţi pe acolo, nici măcar după meciuri. De obicei sînt cupluri, familii, adolescenţi, maxim cîte 3-4, în medie. Cu atît mai puţin taximetrişti, ăştia nu fac chefuri la KFC în mall, nu poţi să fumezi, berea e scumpă.

N-aveau nici o treabă, trăncăneau foarte sonor şi aiurea. Îi prinsesem în momentele de după şedinţă, în a doua parte a serii, după ce şi-au vorbit propaganda şi se relaxează. N-avea nici un rost să mai stau, aşa n-aflam nimic.

M-am întors la Dana, am uitat şi de chipsuri, ne-am şi certat un pic, dar ca întotdeauna, toate se sfîrşeau bine pe drum spre dormitor.

Zăcusem prea mult în casă, la laptop. Mă roteam pe aceleaşi site-uri ca un uliu bătut în cap de soare. Nu că nu-mi place, stau trei sferturi de zi pe laptop şi nu-mi vine să cred ce noroc a dat peste viaţa mea. Nu există, după analgezice, invenţie mai adevărată ca asta.

Să te trezeşti dimineaţa, să-ţi bei cafeaua la laptop şi pînă seara să rămîi acolo, cu pauze de tot felul, dar şi-n pauze acolo cu capul. Să-ţi umpli timpul citind şi uitîndu-te la clipuri şi poze şi scriind cîte ceva, cînd te taie, *şi să faci şi bani din toate astea.* Să cîştigi de două ori mai mult decît în lunile cînd te rupeau hemoroizii şi nu puteai să mănînci şi tu ca omul la KFC, de teamă că iar o să înceapă a doua zi dimineaţa să-ţi atîrne venele din cur. Nu, frate, pe canapea, cu laptopul şi ţigările, apa şi foarfecele de tăiat canabisul, într-un cot. Obosit de căldură şi lătratul cîinilor, de izolare şi de becul ăla lat pe care mi-l bag ore în şir în ochi, de parcă m-aş ancheta, dar în rest cocoloşit ca purecele-n blană. Şi luam şi bani, deocamdată. În plus, nu-mi trebuiau haine de birou, găteam şi mîncam acasă, cea mai mare cheltuială era cartela de net, în rest, boierie.

Dar căcatul de bază al vieţii se insinuează şi prin instalaţiile cele mai etanşe. Grijile erau tot acolo, săreau ca popcornul, în timp ce citeam articole despre valul asiatic de intoxicaţii cu carne artificială. Trebuia să iau nişte aer, ştiam cum mi se schimbă starea dacă ies puţin. Am luat autobuzul şi m-

am dus la mall. Dana era la mătuşă-sa, să ceară nişte bani de la văru-su mafiotul. Un băiat care vindea orice, de la Gerovital peste graniţă la fete peste graniţă. Ni se stricase frigiderul, trebuia să luăm altul şi pînă la salarii mai aveam o săptămînă. Site-ul ne mergea bine deocamdată, aveam ceva sponsorizare, dar problema mea era, dacă se duce dracului mica noastră afacere, cum ne aşteptăm să se şi întîmple în curînd, ce fac? Singurul plan care mi-a venit şi pe care am şi sărit era ăsta şi ştiu că e penibil, dar ăsta era: să fac un reportaj bun, să iau un premiu de jurnalism cu el. N-aveam nici un premiu şi ştiam că un premiu te mai ajută cu joburile. Şi urmau să se dea, peste două luni, alea mari, cele oficiale, care stabileau valoarea. Trebuia să muncesc la CV şi ce material mai bun de CV poate să fie decît un reportaj despre o grupare de extremişti care bat ţigani, mai ales că se adunau la mine în cartier, la douăjde minute de mers pe jos sau cinci cu autobuzul şi aveam şi poftă de hamburgeri.

M-am pus iar lîngă masa lor, mi-am luat un meniu mare şi am aşteptat momentul potrivit să mă bag în seamă. Cînd unul mai bătrîn, la vreo 60, i-a zis vecinului din stînga, un puşti ras în cap, cu şapcă şi urechile mari, care-l asculta pe jumătate, că nu-s bune conservele de peşte, că-ţi mănîncă calciul, m-am întors şi i-am spus, prietenos ca unul care stă singur, s-a plictisit şi ar vorbi şi el cu cineva:

— Să ştiţi că nu-i adevărat, au oase de peşte şi oasele au calciu şi oasele alea poţi să le mănînci.

A întors puţin spre mine capul şi a tăcut. Era genul de fost şofer pe ceva bănos, şofer de ştab, împins la taximetrie. Se vedea că trăise mai bine cîndva, avea aerul ăla superior, dar numai cît se cuvine cu alţi bărbaţi, şi colegi, pe deasupra. Ochii mici şi îngheţaţi pe sub ochelarii cu rame groase, de pedofil bătrîn, îmi dădeau mîncărimi pe şira spinării.

— Ştiu pentru că scria azi în *Libertatea*, era un articol exact despre asta.

S-a mai liniştit:

— A, da? Nu l-am văzut. Nu prea mai citesc ziare, sînt pline de minciuni.

Momentul începuse, m-am dat la el cu zîmbetul meu cel mai fermecător. Nu cel larg, nu merge la oameni de-ăştia, nu merge linguşeala. Un zîmbet

cu tupeu şi privire directă, fără ascunzişuri, cît de direct te puteai uita prin geamurile alea ale lui.

— Salut, eu sînt Radu.

Văzusem în autobuz numele tatuat pe spinarea cafenie a unei ţigănci tinere.

— Aiacoboaie, mi-a răspuns, scurt, şi mi-a întins mîna.

Mi-a amintit de cum se prezenta tata, cu numele de familie. Era ceva tipic pentru bărbaţii din generaţia lor.

Mi-am şters degetele cu şerveţelul umed şi m-am aplecat pe deasupra intervalului dintre mese.

— Sînteţi taximetrist?

Ştiam că o să se uite aşa, dar nu mă aşteptam la atîta suspiciune. Ce dracu fac?, m-am întrebat, dacă poţi să numeşti interogaţie o panică micuţă, o pănicuţă. Poate fut meciul chiar acum. Dar era destul de băut, ştiam cum să-l iau.

— E o intuiţie de-a mea, nu ştiu dacă sînteţi. Mai devreme, cînd v-am zis de conserve, v-aţi uitat la mine peste umăr cu fereală, pe jumătate, de parc-aveaţi treabă în faţă, la volan.

Mi-am ţinut zîmbetul sus, cum îşi ţine o circară chinezoaică pe umeri colega, care la rîndul ei învîrte pe frunte un băţ cu farfurii tremurătoare. Aşa mă simţeam, minus stăpînirea de sine a acrobatelor. Adevărul e că nu ştiu niciodată cum să le vorbesc taximetriştilor. Mor cînd mă întorc dimineaţa leşinat de somn şi băutură şi nevorbiţii încep să comenteze traficul, cu multă implicare şi nervi, de parcă e prima oară cînd văd pe cineva şofînd ca o vită pe străzile Bucureştiului. Dar trebuie să-i laşi să se plîngă, e privilegiul meseriei lor – cine altcineva îl mai are? Să munceşti şi în acelaşi timp să te jelueşti clientului cît de greu îţi e. Şi adevărul e că nu-mi place să mă prefac, mă gîndesc că m-ar mirosi cumva, de aia nici nu-mi ies tentativele de reportaj. Nu-mi place, dar uneori trebuie – şi cînd trebuie, sînt de Oscar.

— Plus că am văzut multe taxiuri fără şofer la intrare, parcate în staţie.

Puştiul urecheat asculta pe jumătate, scufundat în scaunul lui de plastic. Ceilalţi îşi vedeau mai departe de distracţie.

— Sînteţi Lupii Suri, mi-a zis un prieten de voi. N-o s-o lungesc acuma, n-am venit numai să mănînc, ştiam că vă vedeţi aici şi vreau să vă ajut cum pot.

— Păi ziceai că nu ştii dacă sîntem taximetrişti, acum zici că ştiai de noi. Te cam încurci.

— Domnu’ Aiacoboaie, după nume păreţi cu rude în Moldova.

— Da, am în judeţul Neamţ. Şi ce dacă?

— Şi eu sînt din Moldova. Am venit de un an, înainte lucram în Iaşi, la o editură, tehnoredactor, aveam job bun, dar m-am mutat aici pentru o gagică, că mie îmi plăcea acolo. Ce vreau să zic e că nu-mi place deloc Bucureştiul, şi asta în primul rînd din cauza ţiganilor. La noi nu-i lasă chiar aşa, de capul lor. La noi în Iaşi, vreau să zic.

Am tras cu ochiul la şef, la ăla cu banii. Se uita aiurea, după craci.

— Mai pe scurt, m-a lăsat pentru un borît fata asta cu care eram. Am cunoscut-o pe Internet, pe Facebook, şi mi-am făcut o părere greşită despre ea. Ştiţi cum e, eşti îndrăgostit, pe Internet crezi c-o cunoşti mai bine, că n-o vezi, nu te ameţeşte cu ţîţele, cu zîmbetul şi cu privirea, că o gîndeşti mai la rece. Dar am fost varză de fapt, nu m-am prins o clipă că fetei îi plăcea heroina, se lăsase o vreme, o închisese taică-su, care e ceva milionar, la un ospiciu de-astea în Anglia, nu ştiu de ce se duc toţi acolo, am mai auzit de la drogaţi de-ăştia prinţişori că s-au dus în Anglia şi s-au lăsat, dar se apucă iar după o vreme, ca fata asta a mea.

Am luat o gură de suc şi m-am uitat în ochii lui pe deasupra paharului. Asculta, deşi încă îşi ţinea pe faţă masca scepticismului sănătos.

— În fine. Ăştia doi, Dana, prietena mea, şi cu dilărul ăsta de droguri din Rahova, ţigănoiu’, s-au combinat şi mi-am luat o muie cît casa. Şi asta după ce c-am plătit chiria şi tot un an de zile, că taică-su nu-i mai dădea bani, să o înveţe minte, şi era fată scumpă, nu aşa, mă omora cu zile cu hainele ei, noroc că aşa frumoasă cum era se mai descurca, mergeam cu ea în baruri şi cluburi şi imediat se strîngeau fraierii la noi la masă şi ne plăteau băutura. Măcar ne făceam serile de băut, că şi beam amîndoi ca apucaţii… Ştiu că e gagică-mea… fosta… şi ce-o să zic, dar era genul ăla de femeie care cînd intră undeva, se pişă pe ei toţi bărbaţii, ca la Monica Bellucci.

Mi se înmuiase vocea, mă gîndeam la Dana mea, cît e de frumoasă. Nu are aşa un efect de bombă în univers, nu e vreo Monica Bellucci, dar e sexoasă şi iubitoare, plus că nici eu nu-s vreun Vincent Cassel. Şi după accidentul de anul trecut, cînd şi-a storcit faţa, tot e un bărbat mai pulos decît mine, n-ai ce comenta. Mi se înmuiase vocea, dar nu se duseseră tremurul şi furia pe nedreptatea care i se făcuse personajului meu.

— Vă uitaţi la mine că sînt aşa mai necrescut, dar jur că pizda asta care ţi-o scula de cum îţi intra în vizor s-a combinat cu mine. Putea să aibă pe oricine, teoretic, dar uite că practic s-a futut un an numai cu băiatu'. Pînă s-a reapucat de injecţii şi l-a adus pe Sultanu la noi, în locul meu. Mi-au halit amîndoi ultimul salariu, îl lăsasem în sertar, pentru cheltuielile casei. Aşa fac eu cu femeile, banii la comun. Banii mei, adică, ea mai subţire. Mi-a luat o lună să-mi găsesc o chirie nouă, am tot stat pe la prieteni de-ăştia de-ai mei calculatorişti, că eu cu asta mă ocup, şi am suferit ca un tîmpit după pizda ei dulce. Şi acum sufăr, să mă fut pe viaţa mea. Da' să mor, cînd am auzit de voi, mi-am mai revenit. Toată lumea se dă mare pe Internet, că mamă ce le-aş la ciori, i-aş împuşca ca Antonescu, dar sînt curajoşi ca femeia la telefon.

— Domnul Aiacoboaie, mai staţi şi cu noi de vorbă.

Era şeful. Îi vorbea lui, dar se uita fix la mine.

— Băi Metrorex, uite ce zice băiatu' ăsta cu gura spurcată.

Sînt nervoşi rău, dar încă n-au ieşit din inerţie şi nici nu ştiu dacă o să iasă prea curînd. Vin la adunări pentru că le plătesc eu berile. Pe cine cred că o să mă pot baza în viitor e domnul Aiacoboaie, puştiul de-acolo care doarme pe el în scaun şi unul care n-a venit azi, Alex. Ăsta a fost poliţist şi l-au dat afară că a rupt în bătaie un hoţ în Centru' Vechi. Ciorpadelu a şi paralizat un pic şi de asta n-au mai putut ăştia din presă şi i-au stricat viaţa omului. Are trei copii, rate, n-a pus bani deoparte că n-a prevăzut aşa o nenorocire, s-a gîndit să facă un pic de taximetrie pînă strînge ceva cît să intre într-o afacere.

Îmi aminteam vag că citisem undeva despre poliţist. Citeam sute de articole în fiecare zi, dracu' să-i mai ştie pe toţi. Dar am completat, ca un

ştiutor:

— L-am văzut la ştiri. Ţin minte că m-am enervat rău, aşa ziceam şi eu, cum să-i facă aşa ceva unui om de-ăsta, tocmai ăsta, şi ăştia ca el ne apără şi ei cît pot de lepre şi ţigănoi. Nu că-i iubesc pe poliţai, dar între un hoţ borît şi ăla care cît de cît mă apără noaptea pe stradă…

— Exact, ba încă ar trebui să-i ajutăm, că sîntem bărbaţi, trebuie să ne protejăm familiile.

M-am uitat la el mai atent, nu m-am putut abţine. M-am uitat şi la lănţişorul auriu cu cruciuliţă de la gît. Credea ce zicea sau era teatru? Vorbea cu un zîmbet subînţeles sau mi se părea?

L-am cîntărit mai atent – şmecher de cartier care a ieşit din cartier cu pula şi şmecheria. Lider înnăscut, cu tovarăşi după el de la 5 ani, întreţinut de femei de pe la 15, femei care n-au regretat decît că a plecat, deşi poate era uneori cam dur cu ele. Îl văzusem mai devreme, cum se uita la pizdetul din jur – ca un stăpîn nemilos. Şi cum îl priveau cu coada ochiului, vagaboandele, în timp ce-şi strîngeau bărbăţeii de mînă, în drum spre magazinele de ţoale – înfricoşate şi stîrnite, undeva în adînc, pe la ovare, pentru că Metrorex era înfricoşător, cu privirea lui albastră şi rece şi faţa altfel frumoasă, de înger exterminator. Subţire şi vînos, cu milioane de ani în urmă, femeile s-ar fi ridicat noaptea de lîngă goriloii lor sforăitori şi ar fi ieşit tiptil din peşteră, în tufişuri, unde le-ar fi aşteptat el, adevăratul mascul alfa, deghizat, din prudenţă, pînă la momentul oportun, într-unul beta. În Evul Mediu ar fi fost ăla din filmele cu papi siniştri, episcopul tînăr şi ambiţios, care rîvneşte la amantele sfîntului părinte. În unele locuri mai nordice, ar fi fost la un moment dat împins discret, dar ferm în copcă de ceilalţi bărbaţi.

— Da, familia…

— Te gîndeşti vreodată la căsătorie, Radu? Cîţi ani ai, 27, 28?

— 37, i-am răspuns. Îi împlinesc luna viitoare. Da, sigur că mă gîndesc, aş fi luat-o de nevastă pe drogată, i-aş fi făcut şi copii, dar na, ce să-i faci, heroina e mai mişto decît mine…

Mă privea cu interes, adică făcea toate gesturile necesare să pară interesat.

— Las-o pe aia, eşti tînăr, deştept. Arăţi excelent pentru vîrsta ta. Zi mersi c-ai scăpat acum, înainte să te înghită de tot. Uite şi tu ce-i în jur, numai să-ntinzi mîna.

Da, poate tu, şmechere.

— Aşa zic şi eu, dar mai întîi vreau să-i dau o lecţie. M-am săturat să mi-o iau şi să nu dau, nu m-a făcut mama fraier de meserie.

— Foarte bine, dacă am gîndi mai mulţi aşa, ţara asta ar avea o şansă.

Ţara? Ştiam că o să mănînce sortimentul ăla de căcat, dar tot m-a surprins.

— Corect. Prea ne-am ruşinat atîta că sîntem români şi ne-am trezit că ne fut italienii femeile. Ce, noi nu putem să ne facem fabricile noastre de confecţii, fabrici româneşti de confecţie cu directori români şi patroni de-ai noştri?

A zîmbit cald, s-a aplecat spre mine şi, jur, mi-a pus o palmă pe umăr:

— Radu, tot la ea te gîndeşti.

Adică înţelegea, simpatiza, îl şi lăsaseră pe el multe femei de dragul injecţiilor.

— Da… Îmi stă pe creier…

— Gîndeşte-te că rămîneaţi împreună şi te trimitea noaptea la farmacie să-i iei seringi. Cum ar fi fost asta? Şi ţi-ar fi plăcut să-i vezi faţa aia îmbătrînită de droguri schimonosindu-se de plăcere cînd făceaţi dragoste? Ştii cum arată o faţă de drogată schimonosită de plăcere? Simt că tu eşti un om bun şi ţi-ar fi fost milă de ea, dar oare e bine să-ţi fie milă de faţa femeii tale? Să stai cu o femeie de care ţi-e milă?

— O luam pe la spate…

— Poftim?

— Ziceam că o luam pe la spate. Ştii, ca să nu-i mai văd faţa.

— Hahah, daa…

A tăcut un pic, şi-a studiat manşetele. Îl derutau întreruperile, glumele.

— Şi dacă îi vezi faţa, să ştii că nu e aşa de rău. Futaiul, dacă e mişto, te îndrăgosteşte pe loc de femeie. Nu-i mai vezi defectele. Şi heroinomanele se fut cu aceeaşi determinare cu care îşi caută injecţia.

— Aşa o fi, dacă zici… Îmi place de tine că eşti cavaler şi o aperi. Bravo. Dar hai să lăsăm asta deoparte o clipă şi să vorbim. Ce crezi că am putea face noi împreună? Am nevoie de unul ca tine, un băiat mai fin, educat, să stea cu prietenii noştri. Eu am şi alte vizite de făcut în weekend şi mă gîndeam să-ţi dau ţie grupul ăsta, să stai cu ei. Îţi las banii de consumaţie şi ai şi tu un salariu acolo. 300 de lei pe lună, vii numai sîmbăta seara şi bei cu băieţii. Îţi spun eu mai încolo ce trebuie să faci mai exact.

Prietenii noştri trăgeau cu urechea. Se tot uitau la noi şi încercau să înţeleagă ce se întîmplă.

— Hai, măi, eşti culmea… Eu am venit să vă ajut cu website-ul.

— Ce website?

— Să vă fac un website… gen. Să adunaţi mai mulţi tovarăşi, să primiţi bani.

— Avem website-ul partidului. La ce ne mai trebuie unul.

— Ăăă, Partidul Lupii Suri?

Poate ar fi trebuit să fiu mai atent la conversaţiilor colegilor mei din presa reală.

— CRUCEA. Radu, tu ştii ceva despre noi, cît de cît? Ai auzit de Convenţia Română Umanist-Creştină Europeană? Ai auzit de domnul Profesor Doctor în Economie şi Teologie Iulian Tevalciuc, preşedintele CRUCEA? De vice-preşedinta Ramona Coacăz? Poate ai văzut-o în videoclipuri. Nu se poate să n-o ştii. *Mamă, eu n-o să-ţi omor nepoţeii?* Îţi sună cunoscut?

— Ramona? Care cîntă hip-hop creştin?

— Uite că ştii ceva.

— Păi eu cu site-urile, cu de-astea…

— Şi n-ai dat pe site-urile alea de CRUCEA niciodată? E adevărat că sîntem de trei luni înfiinţaţi ca organizaţie, dar niciodată, niciodată? Zi drept, Radule, te uiţi numai la porno.

Am rîs cu el, dar nu era adevărat. M-am cam înstrăinat de zona aia. Poţi să-mi numeri lăbile pe degetele de la o mînă, două-trei pe lună, cînd sînt foarte drogat, de ziua mea, cînd mă cert cu Dana şi e în oraş şi mi-o frec din răzbunare, cînd mi-e dor, la ocazii.

— *Tată, eu n-o să avortez niciodată, eu nu sînt o căţea care-şi ucide căţeii, mamă, eu n-o să-ţi omor nepoţeii…* E mişto rău piesa, şi ce gagică e Ramona asta. Hip-hopăriţele arată ca nişte budinci, dar asta e o prăjiturică.

Mi-am lăsat un moment să-mi savurez încîntarea de pe faţa lui. Serile de karaoke îşi făcuseră toţi banii şi penibilul, ştiam să fredonez hip-hop ca unul crescut pe treptele blocurilor din Sălăjan. O mai fac cînd vreau să mă dau mare.

— Ce bine le zici, poate te ia Ramona la un duet.

— Să nu spui aşa ceva dacă n-o crezi. Mă omori cu zile. Îţi dai seama că ţi-aş suge şi pula să cînt cu ea, căcat, numai să-mi plimb un pic pula prin preajma ei şi mor fericit.

A rîs cu chef de rîs, prima dată în toată seara. Ce creştin de treabă.

— O s-o cunoşti oricum. E foarte de gaşcă.

Ani de liceu… Metrorex ştia să vorbească pe limba oricui, deşi uneori uita cu cine vorbeşte.

— Super, acum m-ai convins. Metrorex, spune-mi sincer, crezi că aş avea vreo şansă de lipeală la Ramona? Mai e cu negroteiul ăla de la televizor, de la concursul culinar? Ăla care arată în halul ăla că dacă trece pe lîngă tine cînd te plimbi cu gagică-ta îi zici hai ia-o, frate, că ştiu că te vrea?

— Nu mai e din prima tinereţe, a încercat şi ea, se mai întîmplă. Îţi zic eu că ai toate şansele, numai ia-ţi alţi pantofi. Te rog nu-mi zi Metrorex, mă cheamă Laurenţiu. Metrorex îmi zice domnul Aiacoboaie şi nu ştiu exact de ce, dar îl las să-mi zică aşa, că mi-e drag bătrînul. Să-mi zică cum vrea, corect?

— Şi mie mi-e simpatic domnul Aiacoboaie. Şi tu îmi eşti simpatic, Laurenţiu. Am avut un văr pe care-l chema aşa, Laur, a murit săracu’ tînăr. Văr de ăla din copilărie, cu care te joci în fiecare vacanţă, la bunici, e şi mai descurcăreţ decît tine, te protejează şi te învaţă şi te distrezi cu el. Bunică-su era colonel şi avea un cîine lup, o nebunie, îl fluieram şi venea la noi ca la Pistruiatul.

S-a uitat la ceas şi s-a ridicat în picioare. Arăta mai mototolit, era mai somnoros, parcă nu mi se mai părea aşa de dur:

— Dacă vrei să faci un ban, vorbim. Scuze, trebuie să plec. Intră la noi pe site şi vezi că sînt numerele noastre acolo. Vrem să strîngem oameni şi tu ştii să vorbeşti. Dacă ai ajuns să vorbeşti cu mine, la binecuvîntarea domnului Aiacoboaie, e deja un semn bun. Că mi-a plăcut de tine e altul. Ne-am înţeles? O suni pe Bianca, e la contacte, vorbim.

M-am ridicat să-i strîng mîna.

— Auzi, ce sînt totuşi Lupii Suri? Sau n-am auzit eu bine?

— Băieţii de aici. O grupare creştin-umanistă spontană, din popor. Alex, poliţistul nostru erou, a propus numele.

— Şi ce face gruparea asta?

— E un grup de oameni din sector care s-au săturat de mizeria din ţara asta. Mai sînt şi în alte sectoare, de fapt, acum mă duc să mă întîlnesc cu alţii, din Crîngaşi. *Urmaşii lui Traian.* Oameni ca tine, ca mine. Ăsta e şi sloganul nostru. *Oameni ca noi.* Care s-au săturat să trăiască-n mizerie, într-o ţară aşa de frumoasă şi bogată, binecuvîntată de Dumnezeu. Asta e CRUCEA, noi îi centralizăm pe toţi. Sînt pînă acum şase grupuri în Bucureşti şi încă 20 prin ţară. Dar sperăm să găsim şi altele. Lumea înţelege mesajul nostru. Sîntem, dacă vrei, ca Vrîncioaia cînd şi-a adunat feciorii.

— Vrîncioaia vrîncioaia, aia din manual? Cu buciumul? Sînteţi deci un fel de gărzi populare?

— Dacă vrei tu. Zi-le cum vrei. Cetăţeni care se adună să discute probleme comunitare. Şi să găsească o soluţie locală, pentru cartierul lor, la prezenţa nedoriţilor.

— Alogenii.

— Poftim?

— Străinii, neromânii. Speciile invazive. Ce interese reale poate să aibă un străin între români? Nu e rudă cu ei şi numai între rude şi familie poţi să te comporţi altruist, numai între gene şi cu femeia ta poţi să te comporţi cu adevărat interesat. În rest, mai puţin, după chef. Pe ăilalţi îi furi, într-un fel sau altul, sau te doare-n pulă de ei. Sînt oamenii care ar trebui să fie pe alte teritorii, dar stau pe al nostru, ca nişte căpuşe.

— E frumos ce zici.

Mi-a făcut un semn să vin după el spre scara rulantă. I-a salutat pe toţi, cu un gest larg. Băieţii s-au ridicat, unii mai greu, alţii, mai sprinteni, au sărit să-l salute personal. M-am gîndit să-l întreb ce semnifică „european” ăla din numele partidului, dar m-am abţinut. Ştiam răspunsul, le trebuise şi un E să iasă C.R.U.C.E.

A ajuns lîngă scară, s-a întors, m-a văzut, şi-a scos telefonul, a început să tasteze ceva şi mi-a zis:

— Radu, mă bucur că te-am cunoscut. Mă aşteptam la o seară obişnuită de sîmbătă şi am dat peste o achiziţie.

Se căra! Doamne, mă obosise toată tensiunea aia. Şi mai era o mişcare şi pe urmă acasă, în pat, la serial, cu iubita, rostogoliţi unul în braţele altuia. Mă uitam în ochii lui şi parcă nu mi se mai păreau aşa reci.

— Auzi, să ştii că vreau să fac asta, să-i rup gura ţiganului, Sultanului. Pe bune, sînt ciudos, întreabă pe cine vrei.

— Păi succes. Doar ai grijă cui te mai lauzi cu intenţiile tale.

— Ce contează, toată lumea aşteaptă să dea cineva tonul. Poate o facem împreună o dată, într-o seară. Prindem alogenul şi-i rupem braţele, să nu mai poată vinde heroină la copii.

Mi-a zîmbit şi el, a dat din cap, dar n-a răspuns. Aveam un prieten nou, dar pierdusem un reportaj.

2

Fusese o gogoaşă. Băiatul ăla, ziaristul, o umflase sau o auzise deja înflorită.

În drum de la Real, unde oprisem pentru un sfert de oră, să iau lapte şi ţigări, spre casă, prin ploaie, mă gîndeam cu nostalgie şi admiraţie la schemele din şcoala generală, cu Stoica şi Caritasul şi toate partidele alea făcute să pună mîna pe sedii şi pe bani electorali. E o mare eleganţă în orice escrocherie deşteaptă. Ca unul care a luat multe ţepe în viaţa lui, dar nu şi-a pierdut respectul pentru inteligenţă, recunosc că sînt topit după combinaţii. Ce e frumos, e frumos – tunurile date de artiştii contemporani, care-şi fac imperii financiare dintr-un rechin mort expus într-un acvariu cu formol, ţiganii care se mută din cartier în cartier, fac scandaluri şi scad preţul zonei, mafioţii le cumpără, ţiganii pleacă, mafioţii le ţin, organizaţiile de educaţie creştină pentru tineret şi taberele lor sportive din care pleacă în fiecare an cîte un educator de 35, un teolog veşted, cu o mieluşea de 16 ani la braţ.

CRUCEA era o combinaţie banală, dar frumuşică, o adunare de mici triburi de frustraţi şi ăştia ca Laurenţiu îi ţineau împreună, simbolic. Şi ce nume bun aveau, cum de nu se mai gîndise nimeni înainte? Cîţi de Laurenţiu o fi avînd în echipă? Cîţi or fi? Sînt ca la schemele piramidale, ca la cuţitele şi vitaminele vîndute din uşă în uşă de pe vremuri? Grassroots, cum ziceau mai des profii universitari pînă s-a dat ordonanţa aia sau ce a fost, care le-a recomandat să găsească echivalente româneşti la termenii de jargon prin care îi educă pe tineri. Activism la firul ierbii. Oamenii stau să te asculte dacă le plăteşti berea şi mîncarea. Se şi organizează cum vrei tu, dacă o faci frecvent. Şi dacă le promiţi că o să le iasă ceva. Ce faci cu ei nu contează, contează să ai pe site zeci de grupuri comunitare, să ai o listă mare, cu multe nume de grupări ad-hoc. Aşa se face dosarul pentru fonduri. Aşa lucrează ăia la Aarhus. Cetăţeni care se adună pe motiv că nu mai suportă hoţia din ţară şi altele pe care nu le mai suportă. Ei fac povestea, noua ideologie, la bere, Laurenţiu numai le dă feed-back pozitiv şi le întreţine. Dar nici ei n-o cred, nu sînt nici ei atît de proşti. Ca bunică-miu,

cînd îi zicea maică-mii, zîmbind cu zîmbetul lui de măcelar care ştie de la porcii pe care-i spintecă cum stă treaba, mi-a dat Getuţa primăriţa un rachiu la bufet, s-o votez, l-am băut, dar o să-l votez de data asta pe Miăiţă. Cum de nu auzisem de ăştia? Ce căcat citeam eu de fapt toată ziua pe net?

Nu conta, nu era bun de reportaj. Nu era nici pe departe cuibul de pishopaţi la care visasem. N-o să se întîmple nimic spectaculos, n-o să vedem sînge. Şi de ce-aş fi auzit de ei? Alţi creştini nazişti flămînzi, de parcă n-au mai fost. În ultimul an, de la schisma din UE, apăreau ca rîia. Cînd plătea un singur UE consumaţia, îşi mai cosmetizau faţa. De cînd plătesc cele două UE şi una din ele face contabilitatea la Aarhus, la Budapesta, la adunările anuale şi internaţionale ale conservatorilor naţionalişti, prinseseră aripi. Vadim Tudor a murit, săracu', un pic prea devreme. Acum venise timpul lui. Era terminat oricum, i-ar fi încurcat la ora mesei pe cîinii mai tineri şi mai mari. Dacă nu se îneca cu voma, îl izbeau ei într-un stîlp cu maşina, ca pe Haider. Acum le venise rîndul la masă lui Neamţu, Puric, Noilor Români ai lui Georgescu şi celorlalţi. Şi ăstuia mai nou, Tevalciuc, de care nu auzisem.

Se adunau fraze în capul meu, făceam legăturile. Ieşea un articol interesant de opinie despre naţionalism şi creştinism, cum scriam eu pe vremuri. Unul furios, dispreţuitor. Cîteva mii de viewuri şi după o zi uitarea. N-aveam ce face cu aşa ceva, îţi trebuie sînge să irigi un articol bombă. De cînd l-au prins pe ziaristul ăla tînăr exploziile de la instalaţia de gaz dintr-un cartier din Chişinău, un reportaj de premiu trebuia să aibă minim un copac acoperit cu membre însîngerate şi maţe, flăcări şi reporterul sechele.

Am intrat în dormitor, m-am aşezat pe marginea patului, am luat-o în braţe şi i-am sărutat un colţ al buzelor. M-a întrebat, prin somn:

— Ce faci iubitu', ai venit?

Mă uimea, de fiecare dată, capacitatea asta a ei de a dormi şi de a intra imediat în realitate cînd mă simţea. Vorbea clar, somnoroasă, dar prezentă acolo cu mine, ca un om perfect treaz de cîteva ore. Vorbea viu, avea toate emoţiile momentului în voce. Avea şi surpriza plăcută, şi dragostea, era şi puţin mîţîită, şi un fel de hei, bine ai venit şi toate.

— Dă-mi, te rog, puţină apă.

Am sărutat-o şi ea dormea în continuare la fel de adînc şi corpul ei de copiliţă îmi atîrna aşa de dulce în braţe. I-am desfăcut dopul de la sticlă, a luat-o cu ochii închişi şi mişcări sigure, mi-a zîmbit, tot cu ochii închişi, a dus sticla la gură, a băut cîteva înghiţituri şi a adormit la loc, oftînd mulţumită.

I-am mîngîiat spinarea dezgolită, am sărutat-o pe ceafă şi m-am dus în bucătărie să pun laptele în frigider. Era inutil, Arcticul rămas de la bunica Danei ieşise la pensie. Dar trebuia să fac în continuare gesturile normale de zi cu zi, ca londonezii sub bombardament.

I-am simţit degetele pe piele, pe sub cămaşă, şi pubisul pe fese. M-am întors şi ne-am sărutat.

— Ce faci, nu mai dormi?

E genul de întrebare ipocrită, de bărbat grijuliu cu femeia lui cînd n-ar fi cazul, la care mă mai dedau uneori. De fapt în seara aia mă bucuram că era trează şi drăgăstoasă.

— Iar ţii uşa deschisă la frigider.

— Şi? Oricum nu merge.

— Încă mai sper să-ţi creez reflexul. Să-l ai la următorul frigider, să nu-l stricăm şi pe ăla.

— Hai, măi, că nu l-am stricat noi, are cel puţin o sută de ani. A fost oricum un erou, nu se mai fac în ziua de azi ca el.

— Ţi-am zis?

— Ce?

— Hai dincolo să fumăm o ţigară.

Ne-am trîntit pe canapea şi ne-am lipit unul de altul. Uitasem să luăm şi o scrumieră, dar ne-am aprins ţigările. Mi-am scos cămaşa udă de ploaie şi am aruncat-o pe marginea scaunului de la birou.

— Mmm… iubitule… De data asta l-ai nimerit…

Şi-a plimbat degetele pe pieptul meu, apoi s-a aplecat şi mi-a sărutat un sfîrc. Am muşcat-o de ceafă şi am tras cu sete din ţigară. Am luat o cană de pe podea, cu un rest de cafea pe fund şi am scrumat.

— Ce voiai să-mi zici?

A căscat şi şi-a întins braţele pînă la limita oaselor şi puţin după. Pe toate le făcea aşa, pînă la limită şi puţin după. Cum să n-o adori.

— Marian a rămas fără bani. Nu de tot, dar s-a hotărît să stea o vreme pe tuşă. A cunoscut o fată de la Conservator de 20 de ani, serioasă şi pură, e în limbă după ea.

— Procurorul? S-a îndrăgostit Procurorul? Poate vrea s-o producă. La ce cîntă fata? Poate e o schemă nouă, cu fete educate, care le cîntă Schumann clienţilor mai rafinaţi în timp ce ei le ling pe sub pian.

— Zice că o iubeşte, ar face orice pentru ea. Nu i-a zis cu ce se ocupă şi vrea să se cureţe de dragul ei. Ca în filmul ăla, am uitat cum îi zice.

— Aha. Şi de aia n-a avut bani să-ţi împrumute.

— Da, i-a dat altuia jumate din aranjamente. Cu ce mai are prin frigidere, vrea să înceapă o viaţă nouă.

— Şi nu mai dă nici pe dobîndă?

— Vrei tu dobînda lui?

— Doamne fereşte.

Am stins ţigara şi am aşteptat să o termine şi ea. I-am prins pizda cu palma, peste chiloţii albi, şi am strîns. Am început s-o frămînt, apăsînd din cînd în cînd cu degetele în scobitură. I s-a schimbat expresia feţei, îi auzeam acum respiraţia. S-a lăsat pe burtă şi m-a descheiat la pantaloni. Mi-a luat-o în gură, cu pofta şi dedicaţia ei obişnuite. Mi-o iubea, şi numai pe a mea, măcar de atît eram sigur pe lume.

E mai bine aşa, mă gîndeam în pat, încercînd să adorm, să ne ţinem cît mai departe de Marian. Lucrasem o vreme pentru el şi n-a fost o perioadă prea liniştită.

Mă angajase să scriu comentarii în engleză despre miracolele Gerovitalului pe forumuri unde îşi împărtăşeau impresiile clienţii satisfăcuţi din toată lumea. Dacă tastai Gerovital pe google, o treime din rezultate cred că erau fabricate de Procuror. Intram pe discuţiile despre *antiaging* şi *life extension* şi lăsam comentarii. E adevărat că Gerovital e o ţeapă, întrebau unii. *On the contrary,* le răspundeam eu, *I think Gerovital H3 is one of the most effective antiaging therapies.* E absurd să fie interzisă tocmai la voi, în

USA, ţara libertăţii, comercializarea unei invenţii atît de revoluţionare. Guvernul vă vrea bătrîni şi urîţi.

Dar cine să ştie ce primeşti prin poştă? Le recomandam cîteva locuri de unde îşi puteau face comanda, în orice cantitate. Preţurile erau nesimţite, dar clienţii satisfăcuţi garantau că e autentic, luat direct din Dorobanţi, de la poarta Institutului „Ana Aslan”. Partea asta era adevărată, doar că era o poartă mai din spate.

Banii erau buni pentru ce făceam, dar întîlnirile cu Procurorul mă storceau de vlagă. Închiriase o garsonieră nemobilată şi acolo, printre cazematele de cutii de Gerovital, băgam în noi Jim Beam şi cocaină şi iarbă şi metamfetamine ca rockstarurile în backstage. Încă n-am auzit de vreo formă de exces care să mă poată pune la podea, în afară de plictiseală. Conversaţiile cu Procurorul îmi distrugeau sistemul imunitar. Pentru că-i plăceau documentarele Discovery şi fusese cîndva, înainte de pubertate, premiant la şcoală, credea că e un intelectual deturnat de viaţă de la vocaţie. Cu bagabonţii lui simţea că se plafonează, aşa că de cîte ori mă vedea, îşi lua un aer de parcă eu eram Patapievici şi el un invitat de marcă la emisiunea aia a lui de pe vremuri. Şi era deştept, dar nu în felul ăla. Se făcea de rîs. Mă trezeam că mă cert cu el la 4 dimineaţa pe pictura impresionistă şi că nu ştiu cum să-i explic cît mai puţin agresiv că o confundă cu aia suprarealistă şi s-o lase moartă. Dana se distra în secret să mă vadă torturat, dar aşa e cînd iubeşti o femeie, o iei la pachet cu toate ale ei. Între veri, dacă se ştiu din copilărie, e întotdeauna ceva special, nu te joci. Îşi dau seama la un moment dat cu surpriză că nu se pot fute şi relaţia se transformă într-una dulceagă, în care văru’ o protejează pe verişoară-sa şi e prieten bun cu gagiu-su şi toţi trei se îndrăgesc de nu mai pot ca într-o ilustrată iehovistă cu mielu’ dormind pe burta lupului. Cînd o lua în braţe şi o pupa şi ea se făcea mică la pieptul lui, le-aş fi futut la amîndoi un scaun în cap. Ceea ce ar fi fost eronat, aveam o bănuială că ţeasta Procurorului mai fusese încercată, şi nu numai cu obiecte de uz casnic.

M-am ridicat şi m-am dus în living, pe canapea. Am deschis laptopul şi pagina principală a Facebook. Înainte să adorm, pe întuneric, sau dimineaţa, înainte să deschid ochii, toate grijile sînt supradimensionate. Sau sînt la

dimensiunea lor normală, pe care în restul zilei încerc s-o ignor. Noaptea nu mai merge şi mă ridică din pat. Simt că dacă nu rezolv ceva, cît de cît, în momentul ăla, o să mor cu ochii deschişi la fereastra care se luminează încet. Vara cu atît mai mult, mă perpeleam. Era şi cald, băieţii din faţa blocului băgau la boxele din maşină aceleaşi hituri vechi, unul singur, de acum două veri: *Eu vara nu dorm.* Doamne, ce frumoasă a fost vara aia, prima noastră vară împreună, alte luni de miere după primele cinci, jumătate în Vitan, jumătate în Budapesta. Aveam bani pe atunci.

Trebuia să facem urgent nişte bani, asta era clar. Pînă şi pe unul ca mine, obişnuit de mic cu lipsurile, îl putea speria rata şomajului din ultima vreme. Nu mai fusese atît de nasol din anii ‘90. Dana, cu toate diplomele ei universitare, nu-şi găsea un job cît de cît uman. Site-ul se scufunda încet. Graficele de analiză ale traficului arătau ca un foc de artificii. Din păcate, explozia se produsese mai demult, dîrele luminoase coborau şi în curînd aveau să se stingă. Nu mai mergea cu activismul antidiscriminare, nu la nivelul nostru. Nu mai pupasem un grant de nici nu mai ştiu cînd. Ce vremuri, ce mailuri frumoase îmi scriau fetele de la Ministerul Muncii, Familiei şi Protecţiei Sociale. Banii dumneavoastră au fost viraţi astăzi, scuze pentru întîrziere.

Radu Goia, ăsta era tot numele de pe spinarea ţigăncii din autobuz. Mă amuzase şi mă înduioşase tatuajul, nu mai văzusem pînă atunci unul aşa, cu totul, ca pe buletin.

Mi-am pus o poză cu mine la mare în Bulgaria pe profil. Mi-am completat studiile, Informatică Iaşi, preferinţele muzicale, filme, flori, fete sau băieţi. Religia: creştin. Am intrat în folderul cu poze din laptop, am deschis un fişier din 2013 pe care scria Party Marian şi am pescuit două cu mine şi o ucraineancă blondă şi ţîţoasă care îşi ţuguiase buzele mimînd voluptatea, îşi înfipsese un deget pe sub cureaua mea de la pantaloni şi mă trăgea spre ea. *Uite, vară-mea, cum ţi l-a suflat. Ai grijă, stai geană pe el, că e plină lumea de ispite.* Un moment de chef cînd Procurorul făcea ce făcea el de obicei: îşi arăta coaiele. Pretextul era că-i dă Danei o lecţie de viaţă, pentru viitor. Îşi pusese curva să-i arate vară-sii un pic de meserie, pe

mine. Mi-a plăcut, ce să zic, dar Dana mea o putea face la orice oră mai autentic.

Le-am urcat pe pagina lui Radu Goia într-un mic album, numit *Cu Dana, în vremurile frumoase.* Îmi ajungeau astea două, deocamdată. Băiatul fusese deprimat, îşi şterse de melancolie restul pozelor, lăsase numai două, simbolic şi ca să arate ce gagică mişto a avut el.

Mi-am pus pe wall cîteva linkuri cu glume încruntate, videoclipuri (Ramona, *Mamă, eu n-o să-ţi,* şi Tudor Gheorghe, cu propunerea sa la concursul din decembrie pentru imnul nou al ţării, *Pînă cînd o să ne calce în picioare?*, amîndouă cu like-uri tot de la mine), o ilustrată cu un răsărit de soare şi un aforism încurajator, un articol despre o vizită a premierului Georgescu în prima colonie de muncă pentru rromi de lîngă Bacău şi condiţiile lor splendide, la care am pus status *Georgescu face treabă bună, dar de ce nu-i împuşcă mai întîi? am ieşi mai ieftin* şi alte posturi, pînă în josul paginii.

Am cerut prietenia la vreo 50 de inşi aleşi la întîmplare, dintre ăia pe care-i vedeam cu peste 500 de prieteni şi la cîţiva dintre prietenii mei, să mă şi distrez un pic, am semnat nişte petiţii, m-am înscris în grupuri de genul *România e a Românilor, Renaşterea lui Zamolxis, Noii Români* ai prim-ministrului, care era şi el cu pagină şi i-am dat like la ce-am prins, *Micii ucenici ai lui Mircea Eliade*, unde erau copiii prim-ministrului, mi-am făcut şi eu o mică cauză, *Domnule Georgescu, vă sprijinim, dar vă cerem o politică mai puţin timidă în problema ţiganilor,* am trimis-o la cei 30 de prieteni noi care deja, în vreo două ore, îmi confirmaseră prietenia lor, m-am uitat la nişte clipuri pe YouTube care mi-au scăzut punctele de pe cartela de internet, cîte mai aveam, la jumătate, aşa că m-am grăbit să caut pagina CRUCEA şi i-am dat like, like la primele 10 posturi de pe wall-ul lor, le-am studiat puţin activitatea şi fanii, afilierile (erau prieteni cu toată lumea), i-am trimis lui Laurenţiu cerere de prietenie, am închis laptopul, mi-am rulat un joint mic, l-am fumat pe jumătate şi m-am băgat înapoi în pat lîngă Dana şi am aşteptat să o aud chicotind prin somn, cum face ea de cînd o ştiu. Poate a făcut-o după ce am adormit.

Şi ca şi cum aş fi presimţit, dimineaţă, la cafea, mi-a zis că e însărcinată şi vrea să avorteze. E posibil să fi scăpat răţuşca la beţie, cine să-şi mai amintească. De obicei sînt grijuliu sau aşa-mi place să mă laud. Ne trebuia acum şi şpaga pentru un doctor cu coaie. Aveau coşmaruri cu baticurile şi fustele lungi şi costumul negru cu alb, de chelner, al tineretului creştin şi nu le trebuiau belele. Teoretic, încă mai puteam să scăpăm oriunde, practic, doctorii te refuzau din uşă, pe motiv de religie personală şi nu mai aveai ce-i face. Prieteni ginecologi n-aveam, în afară de o tipă cu care mă iubeam eu mai înainte de a o iubi definitiv pe Dana, deci exclus. S-o facem noi, cu mîinile noastre, cu Wikipedia deschisă alături, ca o petrecere de asamblare a unei biblioteci IKEA, nu ne-am fi băgat.

Eram trişti. Nu cred că mai fuseserăm aşa de trişti vreodată împreună. Nu voiam copil, nu atunci, încă nu ne pricepeam la maternitate şi paternitate. Abia reuşeam să avem grijă unul de altul. Ea avea doar 27 de ani, mai puteam încerca o dată oricînd, vremurile erau grele. Un prieten al meu a zis-o cel mai frumos: mai bine îmi rup un picior pe întuneric pe scara blocului şi sîngerez pînă mor decît să fac copii. Plus că noi nu sîntem foarte optimişti. Nu pe termen lung.

Pe lîngă şpagă, mă gîndeam că o să avem nevoie şi de terapie pe cîţiva ani, la cum ne ştiam. Eu unul mai avusesem parte de plăcerea asta, dar pe atunci eram în general bou şi nu înţelegeam ce se întîmplă. La vîrsta mea, avortul la care eşti părtaş direct nu mai zboară din conştiinţă în cîteva zile, îi ia ani. Şi niciodată după o nenorocire nu mai eşti fericit ca înaintea ei şi în timp nenorocirile se adună şi încerci să le previi.

Dar ce să faci, să-ţi schimbi viaţa aşa, peste noapte?

Mai întîi, trebuia să-i spun Danei ce am de gînd pentru următoarele săptămîni.

3

Mi-am pus pe masă reportofonul şi l-am deschis fix din momentul în care ne-am aşezat. Le-am cerut scuze, le-am zis că trebuie să-l ţin deschis şi să scriu ce se vorbeşte.

Asta îmi ceruse Metrorex. Să transcriu ce vorbesc ei. Domnul Tevalciuc, care poate fi considerat prietenul lor de la distanţă pentru că din păcate nu are timp să treacă pe acolo, dar o va face într-o zi, e curios cum a evoluat grupul dumneavoastră. Vrea să vă audă vorbind între voi liber, fără intervenţiile lui Metrorex, care n-a fost decît un tovarăş de drum. De acum înainte o să fiu eu tovarăşul dumneavoastră de drum. Partea asta o adăugasem din burtă. Metrorex mă instruise numai pînă la *e curios cum a evoluat grupul dumneavoastră.*

Mă îmbrăcasem special pentru ocazie, pantofi negri, ciorapi albi, pantaloni negri, cămaşă albă cu cruciuliţe aurii pe nasturi, bretele negre. Nasturii îi luase Dana de la o uniformă de tabără, de la o prietenă hipioată, care ţine o prepeliţă vie şi liberă în garsoniera ei din Iancului şi colecţionează tot felul de căcaturi. Uniformă de fată, dar nu se simţea.

— Era o vreme cînd ar fi rîs de noi.

Nu m-a auzit nimeni. I-am aşteptat să se aşeze la masă şi pe ultimii doi din cei cinci cîţi veniseră şi am continuat:

— Ce vreau să zic e că mă bucur mult să văd atîţia oameni adunaţi pentru ceva ce mă frămîntă şi pe mine. Domnul Aiacoboaie cred că v-a spus care-i treaba cu mine, de ce sînt supărat, nu mai insist. N-o să stau pe capul vostru, fiţi liniştiţi, îmi beau şi eu berea, îmi mănînc cartofii şi vă ascult pe voi, care sigur aveţi lucruri mai interesante de spus decît am eu.

Ştiam că Laurenţiu plăteşte masa şi mă ardea să-mi iau un meniu cu creveţi tigru de la Nordstar şi alte cîteva nebunii, dar m-am gîndit să fiu totuşi decent în prima zi de muncă.

— Ziceţi-mi ce vreţi să-mi ziceţi, dacă vreţi, vorbim, dacă nu, nu, vă ascult şi atît. Doamne-ajută.

Ce n-aş fi dat să fie aşa. Să-mi mănînc cuminte diurna, să pun ceva la pachet şi pentru acasă. Făceam o copie după înregistrare şi nu mă durea capul. Dar nu s-a putut. Unul scheletic, cu o cămaşă chinezească, cu palmieri, de la Real, care flutura ca un steag ţeapăn pe beţele lui de braţe cu vene umflate, aşezat faţă în faţă cu Aiacoboaie, m-a întrebat:

— Domnul Goia, dacă stă aşa departe microfonul se aude ce zic şi eu?

Mă domneau. Ştiau că sînt acolo în locul lui Metrorex, nu se jucau de-a corporatiştii luminaţi, cu relaţii la orizontală în ierarhie, cu bătăi peste burtă. Uitasem de aspectul ăsta. Trebuia să-mi joc rolul, măcar cît să-i fac să spună ceva jegos, pentru articol.

— Dumneavoastră cum vă numiţi?

— Pricop.

— De cît timp sînteţi taximetrist? Nu vă supăraţi de întrebare, sînt curios.

— De două luni.

— Şi înainte ce eraţi?

— Motociclist.

— De performanţă?

— Nu, care duce pizza.

— Şi înainte?

— Am făcut multe lucruri, nu le mai zic acum pe toate.

— De ce nu zici, Vasile, ce i-a făcut neveste-tii doctorul ăla?, s-a băgat în seamă puştiul de data trecută, ăla în care mi-a zis Metrorex să-mi pun bază. Pînă acum nu înţelesesem prea bine de ce.

— Pe tine cum te cheamă? l-am întrebat.

— Sebi. Vasile, spune-i, măi, ăstuia cum a închis-o juma de an şi nu te-a lăsat s-o vezi.

S-a uitat la mine, direct în ochi. Era îmbrăcat fix ca atunci. Vai de capul lui, n-are şi el o gagică să-l înţolească, m-am gîndit.

— Doamna Pricop credea că i-a murit un copil şi a luat-o razna un pic. Nu i-a murit niciunul, are doi, unul e la liceu şi unul o freacă prin Centru' Vechi. La turiştii englezi. Dar în rest e băiat bun, nu, Vasile?

Vasile a preluat povestea:

— A apucat-o într-o seară, a venit la mine, eram la televizor şi ea nu ştiu ce făcea prin bucătărie şi numai o văd o dată că se apropie de mine şi se bagă în faţa televizorului. I-am zis să se dea la o parte, dar ea tot acolo ţeapănă, se uita ca o nebună la mine. I-am zis, ce-ai, eşti sclerozată? Şi ea că nu trebuia să te las să-l baţi aşa tare. Am crezut că au damblagit-o telenovelele alea cu crime şi violuri la care se uită în ultima vreme. Aurica, i-am zis, stai pe canapea cu mine şi lasă prostiile. Dar ea nimic, dă-i înainte. Ce nu ţi-am dat eu cu toporul în cap atunci, că mureai tu, diavole care eşti, nu murea băiatu'. Şi a început să plîngă, ţîfnoasă. Aurica, noi n-avem topor, ce dracu' să facem cu el. Am dus-o pînă la urmă la Obregia, cum mi-a zis o vecină, să-i facă o injecţie şi să-i treacă. Am avut ghinion, domnu' Goia, am nimerit la un doctor de gardă prost de bubuie, unu' mic şi negru.

— Un ţigan, domnul Pricop?, l-am întrebat, cu blîndeţe.

— Da. Am mai dus pizza la Obregia în gardă, dar pe ăsta nu-l mai văzusem. A luat-o în primire şi vreo două luni, două, Sebi, nu juma de an, ce-ţi mai place să exagerezi, n-am mai văzut-o. Tot timpul mi-a zis că în stadiul ăsta nu e pregătită să mă vadă. Că o să mă lase săptămîna viitoare, depinde de evoluţie. Şi săptămîna următoare, la fel, că încă nu. Psihoză maniaco-depresivă a zis că are, un fel de nebunie de moment, cum mi s-a părut şi mie.

— Voia şpagă cioara.

Ăsta nu ştiu cine fusese, n-am reuşit să fiu atent.

— Şi i-aţi dat, domnule Pricop?

— Domnu' Goia, am vrut, dar a zis că încă nu.

— Atunci era ceva şi mai dubios la mijloc, nu?

Îi voia pizda Auricăi? Făcea experimente medicale pe ea?

— Era incompetent?

— Da, domnul Goia, nu ştia ce-i cu el. Şi era parşiv cum n-am mai întîlnit, după ce a ieşit Aurica, a venit ea glonţ cu frate-su şi un golan şi m-au dat afară din casă. I-a băgat zîzanie în cap proastei.

— Vasile doarme de atunci la mine, mi-a spus ciroticul umflat din dreapta lui, stînga mea. La ce ţîţe şi burtă avea, cred că-l lăsase Vasile însărcinat între timp.

— Sîntem prieteni vechi, ne ştim din armată, a adăugat.

— Nu mă miră. La doctor mă refer. Sînt mulţi de-ăştia. Au intrat cu programele alea pentru ţigănoi, cînd îi băgau în facultăţi fără examen. N-au dat un examen în viaţa lor, era lege să treacă. N-au învăţat nimic, nici n-au intrat în laboratoare, să facă disecţii, erau scutiţi. Poate nu mai ştiţi cum era acum cîţiva ani, dar eu îmi amintesc. Am avut o prietenă care a vrut să dea la medicină şi a picat cu 9,98, prima sub listă. Toţi ţiganii luaseră 10 din oficiu. A fost prima serie care a intrat aşa la facultate. Sînt sigur că doctorul ăsta de căcat al dumneavoastră, domnu' Pricop, era din seria aia. Se duceau cu certificatele de rromi şi le dădea din start diploma de doctori, cu parafă. Se prefăceau că merg la cursuri, dar se gîndeau tot timpul cum să le şparlească colegilor telefoanele.

Au rîs, o parte din ei. M-am întrebat dacă ar trebui să apăs şi mai tare pe acceleraţie. Nu că aş fi condus o maşină vreodată, dar aşa sînt metaforele, îţi vin în cap aiurea.

— Au fost nenumărate cazuri de doctori ţigani care au uitat instrumente chirurgicale în pacienţi, au pus diagnostice greşite, au scos organul care nu trebuia şi aşa mai departe. Doar că nu se ştiu, au fost acoperite. Poate mai aflăm ceva cu Legea asta a Transparenţei a domnului Georgescu, deşi mie unul prim-ministrul nostru mi se pare bine-intenţionat, dar cam mototol. Nu sînteţi de acord?

Păreau de acord. Sebi puştiul, cel mai puţin. El nu mai făcea practic nimic, zăcea în scaun. Se băgase în seamă, pusese gaz pe foc şi acum stătea la pîndă. De-aia-l iubea Metrorex. Le-am zîmbit tuturor dintr-o singură mişcare a capului, le-am făcut un semn cu degetul, că să mă scuze o clipă, şi am sunat-o pe Dana. M-am ridicat şi m-am dus spre tejgheaua ălora de la Casa Românească. Era pustiu acolo, numai vînzătoarele şi un client care-şi mînca ciorba de fasole în pîine, cu ceapă roşie. I-am urat şoptit poftă bună, a ridicat capul surprins şi m-am tras la vreo cinci paşi distanţă. Nu voiam să mă audă nimeni. Taximetriştii m-au mai privit o secundă şi, cînd le-am făcut un semn prietenos cu mîna, s-au întors la masă.

— Hei, iubita, ce faci?

— Bine, sînt la Adina, facem prăjituri. Tu? Cum merge? Vreau să vin şi eu să-i aud.

— Băi, ştii că nu se poate, nu-s decît bărbaţi. Şi doar ştii că Radu al meu n-are gagică.

— Pot să fiu o prietenă. Una pe care a violat-o un ţigan şi cere răzbunare.

— Lasă, altădată. Acum voiam să te întreb ceva.

— Zi-mi mai întîi dacă-s periculoşi.

— Ţi-am spus că nu. N-au ce face sîmbăta seara. Au ieşit de juma' de oră din tură, beau ceva, îşi duc maşinile la firme şi acasă, la televizor. Nu cred că o să facă în seara asta vreo tragere cu grenade în Ferentari. Sîntem ca la terapie, ne ventilăm nemulţumirile.

— Şi tu cît mai stai? Ştii că e ziua Adinei, mergem mai tîrziu la o terasă. A, ce voiai să mă întrebi?

— Abia am ajuns. Stau să adun ceva informaţii. Tu mai vorbeşti cu Simina?

— De ce să nu vorbesc?

— Eşti *jumpy* azi. Dacă mai comunicaţi. Dacă nu vrei să o suni să o întrebi ceva.

— Să nu-i mai ceri să scrie pentru site, că s-a supărat data trecută, cînd a pus articolul cu paranoia.

— De ce, e vina mea ce comentează lumea?

— Puteai să moderezi comentariile.

— Dana, am stabilit de la început că nu scoatem comentariile, în afară de alea naziste.

— Păi şi alea nu erau?

— Nu alea care au supărat-o pe ea. Ăia care s-au luat de poza ei, pe ăia i s-a pus pata.

— Şi de ce mă rog putem scoate comentariile naziste şi nu şi pe alea nesimţite?

— Că n-am timp să stau să le scot pe toate. Şi ţi-am zis să nu-i punem poză din picioare, ajungea numai capul. Lumea rîde de obezi, aşa e dintotdeauna, din clasele unu-patru, nu e mare lucru. Dar nu e vorba de un articol, întreab-o dacă are la spital vreun coleg mic şi negricios.

M-am întors cu puteri noi. Eram încîntat de mine, deja începusem să leg o poveste, deja făceam calcule cît m-ar costa o traducere în engleză, oare cît de lungă o s-o fac, oare ce publicaţie americană o să mi-o cumpere şi cît o să-mi dea pe ea, oare cum s-o scriu să iasă cît mai profi şi mişto, s-o bea americanii ca pe apă. Trebuia să scot din băieţii ăştia toate fanteziile lor urîte şi să le transcriu. Să vadă şi americanii cum începe iar fascismul în Europa estică, de la bază, de la clasele de jos, ca să ştie, că poate o să avem iar nevoie de ei, Doamne, îndrăgeşte-o pe America şi dronele ei, să ne apere, că niciodată nu ne lasă căcaturile astea în pace, să mai trăim şi noi cît mai avem de trăit cît de cît ca oamenii. Cînd zici că ţi-e mai bine, începe un căcat istoric. Că aşa n-am eu noroc, să-mi trăiesc ultimii ani ai tinereţii cu fasciştii.

I-am văzut urechile mari, albe ca brînza, cu puncte negre, în faţa mea, i-am atins un pic braţul în trecere pe lîngă el şi i-am zîmbit. Am făcut un pas şi m-a prins şi el de braţ, dar mai smucit. M-am întors brusc şi m-am oprit ferm în faţa lui, am înţepenit în poziţie ca o gimnastă după ce a ajuns pe podea.

— Ce stai aşa de drept, mm? Ce stai aşa ca o scîndură? Unde te uiţi, te-ai pierdut, panicosule. Uite cum îţi umblă privirea. Eşti pe legale? Ia uită-te la mine.

M-am uitat, ce era să fac. Nu că m-ar fi bătut acolo la Mall, şi m-ar fi bătut altfel, deşi cred că i-aş fi spart un ochi, tot timpul m-am întrebat dacă aş reuşi să sparg un ochi într-o bătaie nasoală. Dar era cam înfricoşător, de-ăla de care nu ştii niciodată ce-l apucă, de-ăla care-şi schimbă starea ca norii pe cer. Mi-a zis, zîmbind larg şi aplecîndu-se cumva pe spate şi arătîndu-mă cu degetul:

— Vagabontuleeee….Şi zi, i-ai făcut rusoaicei pizda harcea-parcea?

— Ce rusoaică, Sebi?

— Rusoaica pe care ţi-a luat-o Sultanul din pulă.

— Cine ţi-a zis că era rusoaică?

— Avea tatuat ceva pe pulpe, în rusă.

Mi s-a golit un pic creierul. Ce vorbea ăsta. Aşa era, uitasem. Ucraineanca avea tatuat pe-un picior CERNOBÎL cu litere de sîrmă

ghimpată. I-l făcuse o fată, o colegă de cameră, la o săptămînă după ce a început prima dată să facă videochat. S-au distrat într-o sîmbătă seara şi dimineaţa s-a trezit cu el. Asta era povestea, mi-a spus-o ea, cînd m-am dus la baie şi am găsit-o acolo, cu uşa deschisă, se demachia în oglinda imensă de poponar a Procurorului. Pornise ţevile de jacuzzi şi turnase lichid de spumă. Era în halatul de baie. Am întrebat-o ce e cu tatuajul şi i l-am şi citit, să mă dau mare că ştiu alfabetul chirilic.

— Da, şi l-a făcut proasta pe heroină, nici nu ştia de ce. Nu e rusoaică, trecea ea printr-o perioadă mai fistichie.

— Ce contează, ai futut-o.

— Ei, şi eu acolo, ca băiatu'.

— Du-te mă în pula mea, că ceva mai bun n-o să fuţi pînă mori. Uită-te la tine, moşu'. E tîrziu, hai, la somn.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Dacă-mi făcea mie aşa ceva cu Sultanu, îi puneam să-şi mănînce unul altuia căcatul. Şi pe urmă o ştergeam la bot şi-o luam acasă, unde trebuia să fie, mă înţelegi? Am auzit de Sultanu ăsta, nu e aşa mare pulă pe basculă cum se dă.

Aoleu, exista pe lume un dilăr Sultanu. Normal că exista, ce tîmpit şi eu.

— Ei, era doar o pizdă. Te înfierbînţi aiurea. Le iei cu braţu' de lîngă TNB.

— De pe net, le chemi la tine.

— Păi nu zic de curve.

— Nu curve, pizde.

— Vin ele aşa la tine, că te văd pe net?

— Da, mînca-mi-ai pula.

— Fără să te cunoască şi toate alea?

— Sînt drogate flămînde, ce pula mea nu înţelegi. Le zici să vină şi vin. Hai că mă duc să mă piş.

Pînă la sfîrşitul întîlnirii, l-am pîndit pe Sebi. Vorbeam cu toată lumea, ca un prinţ, dar încercam să-i prind privirea. Nu se uita neam înspre noi, era total inert în scaun.

Treaba aia cu ucraineanca îmi topise entuziasmul, îmi descopeream fisuri în deghizare şi mă deprima gîndul că or mai fi şi altele. În ce mă băgasem.

Am vorbit despre maşini, chestie la care nu mă pricep deloc, dar mă ghidez după ce zice ăla care dă mai mult din gură.

— Dar un Ferarri v-ar plăcea?

— Merge şi un BMW.

— Oho, şi încă cum. Dar eu zic dacă ar fi să alegeţi dintre toate maşinile, dacă aţi putea face asta, să zicem, ce-aţi conduce?

— Orice?

— Orice.

— Una singură?

— Nu, cîte vreţi… ba nu, una singură.

— Porsche, nene.

— Mi-aş lua cinci, una de teren, să ies cu familia la pădure, la pescuit, că mie-mi place să pescuiesc, mi-aş lua cîini, că-mi plac şi cîinii, dar d-ăia mari, nu corciturile de buzunar care le calci pe cap din greşeală.

Am vorbit despre cît de greu e să fii taximetrist, ca şi cum eu nu ştiam de la colegii lor. Am empatizat, dar i-am şi certat glumind că de ce n-au rest niciodată şi ei au rîs şi am rîs şi eu.

Am vorbit despre orice, dar nimic despre dramele lor cu ţiganii, ce-i mîna pe ei în luptă. Mi se blegise organul propagandistic, aşa că împingeam discuţia în treburi personale calme şi neutre, ca maşinile şi fotbalul, la care mă pricep puţin mai mult decît la maşini, dar e numai atîta cît ai zice că te pricepi la femei, deşi n-ai disecat niciodată una, nu ştii din ce e cu adevărat făcută.

M-am ridicat şi le-am zis că trebuie să plec. L-am rugat pe domnul Aiacoboaie să mă ducă undeva cu taxiul. I-am zis că-i dau mai mult pe cursă. Era băut, dar îi ştiam pe şoferii profesionişti, rulează fin, nu-i bagă nimeni în seamă.

Juma’ de drum n-am schimbat aproape nici o vorbă. Cînd am trecut pe lîngă McDo i-am zis ce mă bucur cînd văd firmele vechi, că încă merge capitalismul. N-a spus nimic. Pe urmă am comentat de biciclişti, cît sînt ei de căcat, că ce emoţii le dau la şoferi, că unu’ ca ăsta te îmbolnăveşte de

inimă. Tot nimic. Părea preocupat de ceva, stătea ciucit pe volan, cu spinarea aplecată.

— Sînteţi bine, domnul Aiacoboaie?

Treceam prin pasajul de după Unirii. Feţele uriaşe şi severe ale sfinţilor români se derulau una după alta pe pereţi. Cineva îi desenase Sfintei Paraschiva în dreptul gurii o pulă roz.

— Am dureri de spate.

Pe urmă, gînd la gînd cu bucurie:

— De aia stau aşa la volan. Dar nu-ţi fă griji, conduc bine.

— Aţi fost şofer toată viaţa?

— Nu, pînă acu’ cinci ani eram profesor de sport la o şcoală generală.

Profesor? Ce plictiseală. Şi eu, care mi-l imaginasem cel puţin şofer la o ambasadă.

— Ştiţi ce să faceţi, domnu’ Aiacoboaie? Faceţi băi cu sare, mai detensionează muşchii. Luaţi sare de aia de baie din supermarket sau, dacă nu, merge şi cu sare de bucătărie. Da’ să staţi mai mult timp, luaţi-vă un ziar, ceva.

— O să încerc, mulţumesc. N-are ce să-mi strice.

M-am felicitat pentru inima mea bună.

— Domnu’ Aiacoboaie, cum l-aţi cunoscut pe Metrorex?

S-a uitat la mine intens, cred, o clipă, dar poate era de la durere, apoi s-a întors să călărească volanul. Ochelarii ăia grosolani, cu rame de os, din care făceam în copilărie fumigene, păreau să-i tragă capul în jos, ca şi cum ar fi avut o sută de kile.

— L-am luat într-o noapte în maşină. Am stat de vorbă şi aşa i-a venit ideea.

— Ce idee?

— Să ne adune. Mi-a zis să-i strîng pe colegii mai supăraţi, să facem un grup de acţiune. Aşa a spus, să acţionăm. Să grăbim lucrurile.

— Şi numai atîţia colegi supăraţi aţi găsit?

A scos un fel de rîs pe gît, rîsul omului cu dureri, care moare să audă o glumă, două, poate-l scoate din stare. Crucea barosană de plastic alb agăţată de oglindă s-a clătinat şi ea veselă.

— Sînt mai mulţi, dar numai ăştia au vrut să vină la întîlniri. Restul se cacă pe ei.

— Am înţeles că dumneavoastră i-aţi pus porecla Metrorex? De unde v-a venit?

A tras pe dreapta, lîngă staţia de tramvai de la Sfîntul Gheorghe.

— Parcă aici ziceai să te las.

Mă grăbisem, ar fi trebuit să merg măcar pînă la Romană.

— Da, mulţumesc. Cît face?

Am ieşit din maşină, i-am dat banii şi ceva serios în plus şi l-am salutat cu exces de recunoştinţă, de parcă mă luase rănit de moarte din şanţ şi mă dusese la Urgenţe.

În timp ce mă îndreptam spre Armenească, mi-am adus aminte de reportofon. L-am scos din buzunarul de la pantaloni şi l-am pornit. Am deschis ultima înregistrare şi l-am pus la ureche.

— *…era o vreme cînd ar fi rîs de noi…*

Se auzea bine, încă mai trăgea răpciuga. Slavă Domnului, asta mi-ar fi lipsit, să trebuiască să-mi cumpăr unul nou.

La terasă a fost o seară aglomerată. Prieteni vechi, dacă poţi să le zici aşa, deşi ne întîlneam mai mult pe net şi acolo mai puţin, că ne ardea la buzunar cartela, se nimeriseră la petrecerea Adinei. Ziarişti de online şi foşti oengişti, scriitori, artişti, feministe, oameni simpatici, antipatici, de tot felul, dar aproape toţi mai şifonaţi, mai posomorîţi, mai săraci. Şi le venea din ce în ce mai greu să-şi facă treaba cum voiau. Mi i-am amintit cum erau în ianuarie 2012, ce elan, ce sclipiri în ochi. N-am mai văzut de atunci atîta lume strînsă la un loc, poate doar la înmormîntarea lui Iliescu, cînd s-a călcat lumea pe cap de isterie. Pe atunci ni se părea că e nasol, voiam revoluţie sau ceva. Era perfect, de fapt. Şi peste doi ani, o să ne amintim de prezentul de acum ca de o epocă perfectă. Ce cîrnat e şi omul, niciodată nu-i mulţumit.

Toată seara s-a vorbit despre avorturi. Am întrebat-o pe Dana din priviri dacă a zis cuiva de sarcină şi mi-a făcut semn că nu. M-am băgat şi eu în discuţii teoretice, nervos ca restul mesei. Pe dinăuntru eram numai scîncete.

Şi Dana la fel, după cîte beri a putut să bea. Cînd una dintre fete a strigat ca într-o piesă de la Bulandra că vrea copii mai mult decît orice pe lume, dar dacă o să rămînă însărcinată, o să-l avorteze de-a naibii şi o să arunce fetusul pe trepte la Patriarhie, Dana s-a ridicat pe tăcutelea şi s-a dus clătinîndu-se la baie. S-a întors după 20 de minute, începusem să mă îngrijorez.

Ochişorii verzi i se stingeau iar, ca acum cîteva luni, cînd nu eram prea bine unul cu altul. Mă întristează cînd îi văd aşa. Mă temeam cînd îi vedeam că i se sting. Ca în noaptea aia în care ne-am întîlnit pe ploaie în faţa blocului, s-au nimerit taxiurile în acelaşi timp pe alee, şi mi-a zis că se pregătea să urce sus, să dea drumul la apă fierbinte în cadă şi să-şi taie venele. Avea privirea aia. Am stat de vorbă pe canapea, cu bere şi iarbă, şi ne-am băgat în pat cînd au început să cînte păsările. Dimineaţă i-au revenit luminiţele.

4

Săptămîna următoare a venit şi Dana. S-a aşezat la două mese distanţă, cu o prietenă paraşutistă din Ordinul Smaranda. O cămilă de femeie, cu braţe de camionagiu. Altfel, foarte drăguţă. De cîte ori s-a întîmplat să mai ies cu ele două, abia mă abţineam să nu provoc lumea la bătaie, numai ca s-o văd cum îi umileşte pe şmecheri cu pumnii ei cît ciocanele.

Vorbeam cu băieţii mei despre cît de greu e să fii taximetrist şi Dana mi-a trimis un sms: *Întreabă-i de ce nu-şi iau ceva de tricotat cît stau degeaba în maşină.*

M-am uitat la ea şi i-am zîmbit. S-a făcut că nu mă vede.

Sebi s-a ridicat, a venit lîngă mine, şi-a tras un scaun şi mi-a şoptit la ureche:

— Văd că-ţi place de aia mică, hai să le futem.

— Pe amîndouă?, i-am şoptit şi eu.

— Da, şi le punem să se fută şi între ele.

— Da, că oricum sînt lesbiene.

S-a blocat o clipă. Nu ştia dacă e de bine sau de rău ce aflase:

— După ce-ţi dai seama?

— Hai, măi, uită-te la tancul ăla de femeie, ai mai văzut aşa o femeie la mall cu una aşa delicată şi să nu fie lesbiene? Aia mică ar fi trebuit, în condiţii normale, să fie acum, sîmbătă seara, cu un bărbat la mall, uită-te şi tu ce frumuseţe simpatică, de ce şi-ar pierde timpul.

— Poate-s decît prietene.

— Frumoasele sînt prietene bune, de-alea de sîmbătă seara, numai cu alte frumoase. Aşa e la liceu, aşa e şi-n restul vieţii. Şi uite şi ce priviri îşi aruncă, zici că acum se duc la baie să se lingă în pizdă.

Mi-a sunat telefonul, cu *Buzele tale, două petale.* Dana:

— Să facă fulare şi căciuliţe pentru copii şi pulovere pentru toată familia. Sau li se pare degradant?

— Mamă, mulţumesc, dar de ce să te chinui să-mi faci un fular, doar ştii că pot să-mi iau de la secănd cu kilu’. Şi e şi vară.

Le-am zîmbit băieţilor cu o faţă de aia de mamele, ce să le zici, sînt nebune, dar le iubim.

— Ceva găsesc ei de făcut, totul e să nu stea degeaba.

— Cum adică stau degeaba? Am un job, cîte alte joburi vrei să-mi mai iau?

— Atunci să tacă, ne-am plictisit aicea. Am început să vorbim de bunăciunile de la coadă la McDonalds. Le punem note.

— Mama, lasă asta, mai bine zi ce mai faci.

— Cum ce mai fac, tocmai ţi-am zis, mă uit după bunăciuni.

— La vîrsta ta, mamă? Nu mai bine te uiţi la televizor, îţi mai găteşti ceva bun, numai ce vrei tu şi ce-ţi place ţie. Ce-ţi trebuie bărbat?

— Hopa, a zis domnul Pricop. Domnu' Goia are o mamă singură. Domnu' Goia, e drăguţă?

— Bine, domnul Pricop, aşa glume facem. Poate vreţi şi poze cu mama goală.

I-am bătut obrazul, rîzînd.

— Hai că trebuie să închid, mama, te sărut, o seară frumoasă să ai.

— Maică-ta nu e moldoveancă?, m-a întrebat Sebi.

— E de fapt din Ploieşti, s-a mutat după tata în Iaşi.

— Ce voce de copil are. Aşa s-auzea de-aici.

— Da, săraca, şi-a păstrat vocea.

— Auzi coae, dar tu n-ai deloc accent de şoldovan, de prostău.

Ăştia micii sînt foarte perspicace, nimic nu le scapă. Oare şi înţeleg ce văd?

— Mi l-am tunat cum am coborît pe peronul Gării de Nord. Şi am învăţat să vorbesc repede şi tare, aşa mi-a zis un bucureştean că se face pe la voi.

— Lasă asta, mai bine zi dac-ai futut vreodată o pizdă aşa grasă ca lesbiana aia. Una de-asta-ţi pune ketchup pe pulă şi ţi-o haleşte, corect?

Acasă, în cadă, am recapitulat partida. O spălam pe Dana pe spate şi, în timp ce-i mîngîiam cu buretele aspru pielea albă şi curată, de Leu cu ascendent în Leu, încercam să fac bilanţul.

Ce aveam – o mînă de bărbaţi pe ducă şi care se adunau să-şi îngroape ritualic ultimele zvîcniri ale testosteronului. Un puşti bălos care voia să fută şi el odată şi spera, din cauza pozei cu ucraineanca, să fiu maestrul lui Jedi, să-l duc de mînuţă spre o pizdă fierbinte. Pe Sebi merita să-l verific şi-n mediul lui, poate sărea surpriza, dar aveam o presimţire că nu. Alex ăla era mai interesant, dar nu venise încă la nici o întîlnire şi nici nu-mi puneam speranţe să vină. Metrorex? Se putea face ceva din el?

De pe pagina lui de Facebook nu înţelegeam mare lucru. O ţinea minimală, numai networking, nimic personal. N-avea nici măcar un cîine.

În mă-sa, dacă voiam un loc călduţ la o revistă cu reclame la ceasuri de lux şi yachturi, care să-mi plătească facturile pe încă un an, trebuia să scriu ceva memorabil. Un mic efort, să se vadă că ştiu să scriu, pe urmă puteam să dorm un an, doi, în texte despre decoraţiuni interioare şi interviuri cu vedete. Cum dormisem şi pînă atunci. Aveam aproape 40 şi ce se vedea pe mine? Sute de pagini cu articole de opinie nervoase, dar şterse, de ziarist provincial moralist şi îngîmfat. O frecasem din redacţie în redacţie şi pe la televiziuni, întotdeauna în spate, după vedete, lumea mă ştia, mă simpatiza, dar atît. Nu-şi amintea nimeni de vreun moment mai special cu mine, o anchetă, o poveste, un titlu. Jurnalişti adevăraţi, cu o sută de clase peste mine, ajunseseră să facă stilizare la tabloide, cine pula mea mă credeam?

La o adică, puteam şi să-i scot de eroi pe boşcăii ăia. Să scot din ei o poveste exemplară, despre români simpli îngrijoraţi de soarta ţării. Să-l iau pe fiecare la fotoşopat şi să-i agăţ un nimb deasupra capului. *Formula AS* mi-ar fi luat sigur textul. *Pe chipul domnului Pricop, ca pe chipurile anonime ale eroilor de pe monumente, se citesc urmele unei vieţi de suferinţă îndurată cu credinţă în Dumnezeu. Vorbeşte modest, ca un om care-şi cunoaşte locul, dar nu poate să tacă. A tras prea multe de la Spurcăciune, cum numea Sf. Nicolae Steinhardt acea etnie de draci leneşi şi gălăgioşi. Îi citez o vorbă minunată a lui Arsenie Boca, din volumul XVII de* Vorbe minunate ale Sfîntului Arsenie Boca: Din pricina avorturilor românilor ne vor stăpîni ţiganii, *şi domnul Pricop zîmbeşte a recunoaştere încîntată: l-a citit şi el pe Părintele Boca şi nu mă mir㠄. Sîntem toţi aici între dreptcredincioşi, Dumnezeu ne-a adus împreună.*

Lumina l-ar fi publicat în serial, aş fi fost citit în toate autogările din Moldova, m-ar fi adorat femeile pornite în pelerinaje, s-ar fi rugat pentru mine, m-ar fi scris la acatist. Mi-ar fi fost mai greu pe urmă să dau ochii cu prietenii mei, dar mă piş pe rectitudinea lor, nu-mi plătesc ei întreţinerea.

Da, dar trăiam cu Dana şi cu mine şi chiar dacă ea ar fi trecut, prin absurd, peste asta şi chiar dacă aş fi trecut şi eu peste asta, nu cred că pula mea, care nu înţelege duplicitatea, după cum mi-a mai demonstrat-o în cîteva rînduri, mi s-ar mai fi sculat vreodată.

Sediul CRUCEA e pe lîngă biserica Sf. Mina – sfîntul, nu sfînta, cum m-a corectat o doamnă cînd i-am cerut direcţii.

O căsoaie albă, veche, cu două etaje. Un triunghi imens cu un ochi albastru holbat deasupra uşii de la intrare supraveghează suspicios un căruţ cu o eşarfă tricoloră înnodată pe mîner sau cum se cheamă chestia aia la care împingi. Dacă există un Porsche al căruţurilor de bebeluşi, ăsta e. E mare, încăpător, ai loc să mai concepi un copil înăuntru, roşu, elegant, cu suspensii argintii lucioase, copertina sau cum se cheamă aia e dintr-un material finuţ, fîşneţ, pare rezistent la vînturile cele mai puternice din taiga.

Am intrat pe uşă fredonînd în cap fraze de reportaj. Mai fac asta, să treacă timpul. Nu că le-am şi scris vreodată.

— Bună ziua, îl caut pe domnul Tevalciuc.

În anticameră, în picioare, o femeie urîtă răsfoia o broşură colorată. Poate că eram eu şi obosit, cu canicula, şi nici nu mîncasem mare lucru şi am nimerit şi greu sediul, dar cînd am văzut-o a fost ca şi cum mi-aş fi găsit limita estetică, pînă unde pot să tolerez psihic urîţenia. Genetica o lovise rău şi fugise şi ştiu că toate femeile sînt frumoase în felul lor, dar ea făcea o excepţie stridentă de la regulă. Primul lucru care-ţi sărea în ochi era gura ca o linie trasă cu o pastă de pix pe terminate, cu colţurile coborîte în jos a scîrbă cînd vorbea.

— Bună ziua. Cine îl caută, vă rog?

— Sînteţi domnişoara Bianca? Am vorbit mai devreme la telefon.

Mi se păruse mie după voce că e nasoală, iar capul ăla palid de mucenică, cu obrajii supţi şi ochii şpanchii şi morţi, de peşte, nu schimbau

nimic din impresia pe care mi-o lăsase convorbirea. Şi nici şuviţele de păr grase care-i ieşeau de sub baticul negru sau braţele subţiri de sperietoare de ciori, pentru că era şi îmbrăcată ca una. Nu purta negrul îndoliaţilor, colecţiona cîrpe cenuşii spre negru. Nu voiam să-mi imaginez ce e sub fusta ei de popă. De ce nu le lasă Dumnezeu să se epileze, pe asta n-am înţeles-o niciodată. Oricum şterg trotuarul cu fusta, cine le mai vede cracii. Poate e invers, poate e din cochetărie şi poartă fustele astea lungi să nu se vadă păroşeniile şi vînătăile pe genunchi, de la rugăciune.

Am căutat ceva frumos pe ea, să nu se prindă că sînt oripilat. Sînii? Părea să aibă. Dar nu ca şi cum mi-ar fi venit să strig, ca un prezentator exaltat de la *Nu ţi-ar plăcea să fii şi tu frumoasă?*, ei, da, e ceva de la care putem începe să construim. Pentru că bineînţeles n-aveai de unde începe, era un caz pierdut de urîţenie prin răutate. Se străduia să fie urîtă din răutate pură, i-o vedeai şi cu ochii închişi, te ardea pe pleoape.

— Domnul Tevalciuc nu e aici.

— Dar mi-aţi spus să vin.

— Uite, ştii ce, e sfîrşitul programului, n-avem timp şi de tine, măi băiete.

Nesimţita îmi vorbea cu „băiete” şi era mai tînără decît mine, dacă se putea spune că era tînără în vreun fel.

— Lasă-l, Bianca, e coleg de-al nostru.

Era Metrorex, apăruse din biroul deschis de alături.

— Laurenţiu, doar l-ai văzut şi tu pe tata cînd a plecat. Trebuie să închidem, e tîrziu. Şi nici tu nu mai ai de ce să stai, mîine dimineaţă mergem la croitor pentru costum.

Metrorex s-a uitat înspre mine, cu un fel de fîstîceală:

— Avem nunta în curînd… Îmi fac costum.

— Ooo, felicitări, Laurenţiu. Şi ţie, Bianca. Mă cunosc cu logodnicul tău de puţin timp, dar pot să zic că mă pricep la oameni şi ai făcut o alegere perfectă. Deci căruţul din faţă e al vostru?

Ce-ar fi putut să iasă din ăştia doi? Dintr-un poponar frumuşel şi fata asta pe care domnul Tevalciuc, dacă ar fi avut inimă de tată, ar fi trebuit s-o lase de mică în mijlocul pădurii.

— E premiul de luna asta. Îl dăm unei familii binecuvîntate de Dumnezeu cu mulţi copii. Din păcate, o să tragem la sorţi, ca întotdeauna, în fiecare lună lista e mai mare decît ne putem noi permite. Noi le-am da la toţi, dar astea sînt deocamdată posibilităţile.

O zicea de parcă îl şi durea în cur. Cine era bărbatul ăsta şi ce făcuse cu sociopatul sexy pe care-l cunoscusem la mall, stăpînul pizdelor?

— Pot să te întreb ce voiai de la tata?

Ce mi se părea pe bune sinistru era ţîfna ei, sictiru'. O alta, oricare alta, ar fi avut aerul ăla visător, îngrijorat poate, dar îndrăgostit, al omului înainte de nuntă. Dar ea nu, ea ne ura pe toţi, cu tupeu. Credea, ca secretarele rectorilor, că puterea lui taică-su o face şi pe ea tare prin contaminare? De aia îl păzea ca o cobră, să nu se şifoneze, să nu-i ia nimeni luciul?

— Chiar, ce treabă ai cu domnul Tevalciuc? Parcă ne-am înţeles că vorbeşti numai cu mine.

— Păi mă gîndeam că te găsesc şi pe tine aici. Uite, Laurenţiu, care-i treaba. Putem vorbi numai noi doi?

Satana s-a uitat la mine ca la unu' care-a tras o beşină în autobuz. Dar am rămas tare pe poziţii. Îi ştiam frînele – se dădea creştină, atunci trebuia să stea în banca ei şi să lase bărbaţii, capii familiei, să vorbească.

— Sigur, hai să intrăm la mine în birou. Bianca, nu te superi, nu? Probleme de organizaţie…

— Oricum plecam. Să nu uiţi să încui, cum ai mai făcut tu.

Metrorex s-a încordat, a vrut să sară cu gura pe ea, dar nu l-a ţinut mult. I s-au lăsat umerii, a dat din cap şi mi-a făcut un semn să-l urmez. Sluta m-a mai măsurat o dată din cap pînă-n picioare, de control, şi s-a răsucit pe călcîie. 'Ai de pula ta, Laur.

Ca şi în anticameră, pereţii erau tapetaţi cu icoane şi iconiţe vechi, în culori căcănii. Pe biroul lui Metrorex era un laptop deschis. M-am dus ţintă spre o ilustrată cu Isus în agonie şi am tras cu ochiul la desktop.

— Ce frumuseţe… E bizantină, nu?

Metrorex a bombănit ceva şi s-a apucat grăbit să facă prin birou gesturile de plecare, a închis fereastra, a oprit ventilatorul.

M-am lăsat pe vine, să studiez picioarele însîngerate ale Domnului. Pe ecran era deschisă o pagină din Gazeta Sporturilor. Ţurcanu dădea un interviu despre experienţa botezului. *Mă simt un alt om acum şi un jucător mai bun.* Îmi aminteam vag povestea, fusese ceva scandal la federaţie cînd s-a aflat că provine dintr-o familie mai nu ştiu cum, nu atei înverşunaţi, mai degrabă foarte beţivi şi nepăsători, uitaseră să-l ducă la biserică şi să-l înmoaie în cristelniţă. Era primul fotbalist prins cu ruşinea, microbiştii cereau să se facă o mare verificare în toate echipele.

— Ramona ce mai face?

— E la studio, înregistrează o piesă nouă. Munceşte nonstop de cîteva zile.

— A, da? Oau, o piesă nouă. Despre ce e?

— Din cîte ştiu, e un cîntec pentru băieţii noştri care şi-au dat viaţa în Siria. E foarte emoţionant.

— Te cred. Nu ştiu de ce ne mai jucăm cu arăboii, o bombă atomică şi i-am rezolvat.

— Da, dar ce facem cu creştinii noştri de acolo? Radu, iartă-mă că te grăbesc, dar zi ce voiai să zici, ai văzut şi tu, am treburi pînă peste cap.

Era necăjit, mi se făcuse milă de el. Problemele mele mi se păreau deodată fleacuri – pe băiatul ăsta îl aştepta moartea acasă, în pat. Şi după ce-şi lua costumul, situaţia era pe toată viaţa.

— Laurenţiu, îmi plac întîlnirile de sîmbătă, simt că mă înţeleg cu oamenii ăia. Dar n-am venit la voi numai să stăm de vorbă, sînt în continuare la fel de aprins. Poate n-ai auzit bine ce mi s-a întîmplat cu fata aia şi ţigănoiu', dar încă am sechele. Înţelegi ce zic?

— Sigur că înţeleg, Radu, şi eu aş fi simţit la fel.

— Păi vezi? Am încercat să uit, dar mi-e greu. Tot dau de ea în cele mai ciudate locuri. Acu' cîteva nopţi eram într-un taxi şi aud prin staţie: o maşină la adresa cutare, pentru Dana. Era adresa Sultanului. E o singură casă acolo, a lui. Nu-ţi spun cît m-a tulburat, m-aş fi dus atunci să le rup picioarele, la amîndoi.

— Şi nu te-ai dus, nu?

— Păi nu, că eram singur. Uită-te la mine, ce pula mea să-i fac eu dilărului, e cît uşa.

— Radu, te rog…

— Ce.

— Fără vorbe murdare… aici.

Vorbe murdare – un titlu bun pentru reportajul meu. Mai *pulp*, aşa.

— Sigur, scuze, mă mai ia valul.

— Nu-i nimic, înţeleg. Să ştii că vrem să te ajutăm. Am vorbit şi cu domnul Tevalciuc…

— Da, exact de asta am şi venit…

— …şi, deşi nu te cunoaşte, simpatizează cu problema ta.

Se opri o clipă. La biserica Sf. Mina băteau clopotele. Am ascultat şi eu puţin, suna frumos dar cam monoton.

— Laurenţiu, ştiu că e o problemă personală de-a mea şi voi aveţi alte treburi mai importante, dar cînd *o să şi facem ceva*? Asta vreau să aflu.

Ideea mi-o dăduse Dana în Real, la standul de peşte. E acolo în unele zile o femeie prea veselă pentru ce face. Stă în frigul ăla şi cîntăreşte fileuri şi vorbeşte cu toată lumea de parcă i-ar fi nişte prieteni care tocmai au trecut pe la ea pe la job să ia un kil de macrou. Cînd mi se întîmplă s-o văd, mi se pare ceva cu sens adînc că o muncă de-asta poate să fie la unii oameni paralelă cu fericirea lor. Dar nu ştiu care e sensul ăla, nu ştiu ce înseamnă mai mult de atît. Mă face să mă simt bine.

Mă simţeam bine oricum la Real. Ştiam că o să-mi iau mîncare şi de toate şi o să mergem amîndoi acasă, o să mîncăm şi o să ne întindem în pat, la serial. În unele seri ne şi futeam, în altele nu, depindea de atîtea lucruri, mai nou şi de povestea cu sarcina. În cele mai multe ne iubeam oricum.

— Auzi, iubita, de fapt de ce ne temem noi cel mai mult în cazul în care am păstra sarcina? De bani? Că dacă te gîndeşti mai bine, sînt şi avantaje. Cine e dat primul afară de la un job? Ăla fără copii.

— Da, şi de bani…Mă duc să mai iau nişte chestii, ne auzim la telefon.

— Nu, stai, hai să vorbim. Ce căcat, nu ziceam noi să vorbim deschis orice?

— Da, dar era vorba de ceva mai uşor de analizat în discuţii la supermarket. De genul dacă să luăm carne de porc sau carne de pui.

— Hai, măi, că am mai avut momente grele împreună, nu le minimaliza aşa. Şi le-am rezolvat cît de cît, nu?

Nici nu se uita la mine, căuta ceva pe rafturi extrem de preocupată.

— De ce nu vrei să vorbim?

S-a întors nervoasă, strîngînd în pumn o cutie de icre:

— Eu nu vreau să vorbesc? De cînd ai aflat de sarcină ţi-ai inventat reportajul ăla să te ascunzi. Aşa faci tot timpul, cînd se întîmplă ceva care te depăşeşte, îţi găseşti de lucru.

— Hai, măi, lasă psihologia, că n-a fost aşa. S-au nimerit în acelaşi timp.

— Da? Şi cînd o să te plictiseşti de subiect? Cum faci de fiecare dată?

La faza asta mă atinsese. Mă plictiseam cam repede şi o lăsam baltă cam des. Aveam o istorie de proiecte moarte în spate, de futaiuri pe lîngă.

— Acum e altfel. Simt că e ceva în povestea asta, numai că nu se întîmplă nimic, trebuie să aştept şi să le zîmbesc întruna ca o maimuţă şi asta-i tot. Ce pot să fac dacă n-am ce scrie?

— Scrie despre discuţiile lor şi termină odată cu asta. Nu e destul de senzaţionalist sau ce?

— Păi nu prea e… Ştii şi tu. Sînt ca bătrînii forumişti de la Noua Dreaptă, se bat cu pumnul în piept, ies în stradă şi ameninţă, dar i-ai văzut vreodată să facă ceva *criminal*? Ceva organizat, sinistru, să te ia cu fiori?

Dana a aruncat patru cutii de icre în coş, la promoţii. I-am mîngîiat ceafa şi am dat s-o sărut. S-a retras subtil, s-a mutat la alt raft.

— De ce trebuie să investighezi atîta ceva evident? Nu ştie oricum toată lumea toate astea? Ce o să ne zici tu aşa de special?

— Încă nu e clar, femeie. Adică e greu de spus ce se întîmplă cu adevărat.

— Ce face Georgescu nu e destul de clar? Ce vezi la televizor nu-ţi ajunge?

— Poate exagerăm noi, poate e teatru, e Caragiale. Ne-am obişnuit să ne paranoizăm la orice, dar eu ştiu din copilăria mea de cartier că băieţii zic multe să se dea coioşi.

A scos cutiile de icre şi le-a aruncat aiurea pe un raft. Mă enerva cînd făcea asta, de ce să le dai de lucru în plus oamenilor ălora.

— Mă fut pe icre, au sulf. Ce pula mea vrei să vezi mai mult decît colonii de muncă sau *Manualul problemei ţigăneşti* la toate chioşcurile de ziare şi la talk-showuri? Ia uită-te în jur la angajaţii de aici, vezi vreun ţigan? Nici banane şi chiloţi nu-i mai lasă să vîndă. Mai ţii minte cum le răsturnau tarabele în stradă, la staţiile de metrou? Ştii ce ne mai dădeam ochii peste cap pe atunci? Nici asta nu se mai întîmplă, că nu mai au pe cine să persecute. Nici cu flori nu-i mai vezi. Nu că m-aş aştepta să ştii, cînd mi-ai luat tu o floare.

— Mai vînd telefoane, în Romană… Mai greu, e adevărat…

— Şi dacă scrii ce vrei să scrii, ce? Pe cît de şmecher te dai, pe atît de naiv eşti. Toată lumea ştie şi pe toţi îi doare în cur. Unde crezi că eşti, în filmul ăla cu Robert Redford? Şi de fapt, şi pe noi ne doare-n cur, dacă te gîndeşti mai bine. Mai ţii minte cum ne adunam pe bani europeni în cîte un hotel de lux să dezbatem situaţia rromilor care strîngeau sticle de plastic în faţa hotelului?

Pînă acasă n-am mai vorbit aproape deloc. Băgam domestice, preţuri, alea alea, amîndoi cu senzaţia aia enervantă că ocolim subiectul.

După ce am pus bunătăţurile în frigider, ne-am trîntit pe canapea, ne-am luat în braţe şi ne-am aprins ţigările.

— Vreau să plecăm. Vorbesc foarte serios de data asta.

— Unde să plecăm?

— Oriunde, m-am săturat să-l aud pe retardatul de alături urlînd noaptea şi pe mă-sa în crize, mi s-a luat de cîini şi administratora care-mi zice la telefon că sînt o curvă care umblă în pizda goală prin casă, aş vrea să plecăm şi fix cînd decolează avionul să înceapă cutremurul şi să crape toţi, dar toţi. Şi românii, şi ţiganii, şi creştinii, şi tot neamu’ lor.

— Şi prietenii?

— Şi mamele lor şi copiii lor. Şi bunicile şi pizda mamii lor. Şi noi să fim la Berlin, pe Kastanienallee, la terasă, la soare, cu berile şi jointurile şi să ne doară în cur.

— Păi da, dar nu stăm mult în Germania, e de căcat iarna, beznă şi frig. Stăm o lună, ne anturăm şi pe urmă direct în Kiribati, pe insule.

— Da, la soare şi la tuberculoză.

— Ne vaccinăm.

— Nu mă interesează unde, vreau probleme noi, holeră dacă e, foamete, război, dar să nu fie româneşti.

— Am putea să ne facem lobotomii, la Simina la spital. Mai au aparate de alea?

— Cînd am zis că vorbesc serios, vorbeam serios. Vreau să plecăm, n-am vrut niciodată ceva aşa de mult. Cînd stau în cadă şi văd prin gemuleţul de la baie dîrele lăsate de avioane pe cer, îmi vine să mă culc acolo, în apă, de tot.

Era o poveste veche asta cu plecatul. Era povestea multora, prietenii noştri aveau două fantezii de bază: să se retragă în munţi sau la ţară sau să plece. Le tocaserăm mărunt de atîtea ori, dar acum pe faţa Danei apăruse ceva nou: înverşunare. Nu mai visa, voia.

— Păi cum? N-am nici un chef să spăl vase în vest sau să bag benzină. Crezi că nu m-am gîndit de mii de ori? De ce crezi că mă frec noaptea între dormitor şi bucătărie?

Mai mult ca să mănînc ceva din frigider, dar nu suna aşa eroic. Pe vremuri credeam că noaptea, cînd stau la geam, meditez – bărbatul şi stelele. Pînă cînd mi-am dat seama că întotdeauna aveam şi un sendviş sau un măr în mînă.

— Am eu o idee, foarte clară. Am două, de fapt: una ar fi să ne căsătorim şi să facem cheta la nuntă, riscul e că în vremurile astea s-ar putea să-i nenorocim pe prietenii noştri. Şi oricum, cît ar putea să ne iasă? A doua, care-mi şi place, e asta. Dar trebuie să ai coaie, ai? Că eu simt că au început să-mi crească, de disperare.

5

În filmul ăla al lui Caranfil e o scenă cu un cuplu de ultraşi care aruncă cu pietroaie în jandarmi şi urlă ca apucaţii la ei. Ajung în dubă, în arest, li se întîmplă nişte căcaturi, mă rog, film. Se cam fute de la jumate, Caranfil o dă prea încurcată, prea multe coincidenţe şi semne salvatoare şi ce dacă, mă rîsesem în cea mai mare parte, nu-mi părea rău după bilet. Dar nu asta e important.

Am cunoscut-o pe Dana în luna cu protestele, dar nu la proteste, în altă parte, nu contează. Nu vreau să fac mitologie de cuplu, n-a fost nimic special. A fost cam banal, dacă mă gîndesc mai bine. Şi aveam şi tot felul de scenarii stupide, la un moment dat, cînd deja băuse prea mult şi i-am plătit eu băutura pentru că-şi uitase banii acasă sau ceva şi m-a invitat la ea să ne futem, mi-am zis că a, da, cunosc, mai are chef de băut şi vrea să-i iau ceva de pe drum. Şi a vrut, o sticlă de vin, dar dimineaţă nu mi-a dat cu flit, cum mă aşteptam. Mi-a zis să rămîn.

Bun, deci eram la proteste, în a doua seară, aia cu bătaia între muiştii de ultraşi şi jandarmi. Cînd a început scandalul, am trecut cu Dana prin pasaj pe la Universitate, prin ceaţa înecăcioasă de petarde, şi am ajuns la Colţea, unde se agita cea mai multă lume. Pe Dana a prins-o flama şi a vrut să o luăm tot înainte, spre jandarmi şi să dăm cu pietre în ei sau ceva. Era foarte revoluţionară, o plăcere să o vezi, roşie în obraji şi pornită. Aş fi futut-o acolo, pe loc, pe baricade. Cînd m-a tras de mînă să înaintăm şi din faţă tocmai venea în fugă, tropotind, un grup de tîmpiţi care aruncaseră cu pietroaie şi se retrăgeau, am avut un moment de critică a raţiunii practice, deşi luasem cumva decizia, dar tot l-am avut, să fie acolo. Suna aşa: dacă mă duc cu ea, o s-o luăm rău, o să fie nasol, dacă nu nasol, măcar penibil, oricum nu vreau să dau în jandarmi, nu mi-au făcut nimic. Dacă mă cotesc, sînt şanse să văd cum mă duc în jos în ochii ei mai repede decît un lift cu cablurile tăiate. Ne ştiam de prea puţin timp, dar cred că mă îndrăgostisem, cînd o vedeam, la întîlniri, mă umpleam de bucurie, nu voiam să pierd aşa ceva.

Dar luasem deja decizia să-mi sacrific imaginea testosteronică şi să o iau tare, să ne cărăm dracului de acolo. Ea nu voia şi i-am zis, păi du-te în pula mea odată dacă vrei să te duci şi nu s-a mai dus. Acum mă trezisem într-o situaţie asemănătoare, dar totul era prea important s-o mai ard prudent. Şi cred că şi faza cu coaiele mă stimulase, cînd te întreabă femeia ta aşa ceva cu atîta seriozitate, ce să zici? Cu de-astea să mă fi luat şi la proteste, ce făceam?

Intraserăm în luptă cu lumea, era lumea, cu toate armatele ei, şi noi, eu şi Dana, cu ciocanul şi secera în mîini, ca bărbatul şi femeia ăia superbi de pe genericul filmelor ruseşti.

Metrorex vorbise cu tata socru şi ăla hotărîse să încercăm, dar să mă ocup eu de tot. Le-am zis că nu e nici o problemă, numai să mă ajute cu banii pentru băieţi. Nu e o problemă, mi-au zis. M-au întrebat cum o să rezolv să fie Sultanul singur. Nu e o problemă, le-am zis. Rezolv eu.

Procuroru’ nu prea umbla în gaşcă, n-avea încredere în nimeni, în afară de maică-sa şi un pic în vară-sa. Maică-sa avea o agenţie de casting pentru emisiuni tv şi pentru perioade electorale, strîngea figuranţi. Sultanu îi pornise afacerea după ce se mutase de la ea şi îi construise în apartament şi un jacuzzi, să aibă cu ce să-şi mai duşeze cu jetu’ pizda bătrînă şi tare ca talpa. Era simpatică, altfel, îşi făcuse profil de milfă sensibilă şi senzuală pe net, unde-şi ducea viaţa în general şi de unde-şi făcea şi afacerea. Stătea acasă în pat, în cămaşa ei de noapte neagră, sexy, care nimerise femeia greşită, şi butona la calculator. Făcea seducţie pe site-urile de cuplăreală, dar nu cred că se futea cu cineva în mod real, nu cred că-i plăcea cu adevărat. Era singură de behăia de ani buni, dar cînd găsea cîte un bărbat, cînd o găsea ăla pe ea, îi inventa şi cîte un defect tragic şi scăpa de el. Poate nu picase pe pula potrivită, cine ştie.

Aşa era şi fiu-su, avea vreo 40 de ani şi încă nu dăduse peste pizda preferată. O ardea cu femei în stînga şi-n dreapta de mic şi încă se prefăcea că nu se săturase. Sînt sigur că se şi îndrăgostea de unele, că ştiu şi eu că sînt cîteva femei pe lume de care nu poţi decît să te îndrăgosteşti, dar nu le ţinea mult pe lîngă el. Scăpa de cîte una la două, trei săptămîni, aşa-mi

zisese. Îl enerva cîte ceva la ele şi le dădea viteză. Şi era adevărat, nu gargară de labagiu, le vedeam eu. Pe lîngă depozitul lui de pizde, afacerea lui, le avea şi pe alea clare, gagicile stabile. Era înconjurat de pizde. Mă ciocneam la el prin casă de pizde, pizde drogate în băi, la bucătărie, pizde la etaj, pe balcoane, pizde în grădină, pe holuri şi veneau întruna, suna telefonul lui întruna. Nu exagerez sau ceva, am căzut o dată într-un film de ăsta porno, la petrecera aia cu ucraineanca. Fusese singura dată cînd m-a chemat la el, la el la el, nu în căcatul ăla unde-şi ţinea gerovitalul şi drogurile în frigidere mici, vechi şi stricate. Nu ştiu de ce le ţinea în alea, mă gîndeam tot timpul cînd le vedeam că poliţia, dacă intră aici, s-ar putea să nu se lase păcălită aşa uşor de vrafurile de gerovital, ca într-un supermarket nonstop pentru narcisici disperaţi la miezul nopţii că li se duce pielea de pe gît la vale. Şi pe urmă, frigiderele. Ce fel de jenă, de ruşine secretă, i-ar fi împiedicat pe poliţişti să deschidă efectiv frigiderele şi să găsească iarba şi heroina şi cocaina înăuntru, în pungi? Ar fi fost ei oare nehotărîţi ca nişte copii în faţa unei cămări cu dulceaţă, ca nişte copii timoraţi de bunici severe? Băi, ştii ce cred, că nu e bine să deschidem frigiderele astea şi să vedem ce e în ele. Da, şi eu tot aşa cred. Hai să mergem.

Dar nu-i ziceam nimic. Paranoicii au metodele lor, n-ai ce le face.

Revenind la pizde. Cu toate pizdele alea drogate în jur, Procuroru’ trăia practic cu maică-sa. Nu găsise nici una pe placul lui, să o aibă de tovarăşă, decît pe maică-sa. Vorbeau ca nişte de-ăia căsătoriţi cu copii la liceu şi se şi certau aşa. Ea-i făcea toate treburile, îi spăla, îi călca, strîngea după el, dormea des pe la ea, mînca frecvent acolo. Un tînăr dur şi o curvă bătrînă care nu se fut pentru că au o legătură genetică prea strînsă, dar ar vrea, una din cele mai scîrboase drame umane.

Cel mai bun moment să-l panicăm era cînd se ducea la ea. Atunci era cel mai vulnerabil, ca orice îndrăgostit tragic cînd se apropie de obiectul inaccesibil al dorinţei lui, al confirmării lui ca bărbat, ca Obama cînd se întîlneşte cu preşedinta Chinei, aia cu un nume imposibil şi ditamai Obama se fîstîceşte ca o păpuşică. Şi cel mai bine era lîngă spitalul Obregia, la poarta dinspre vest. Un taxi dintr-o parte şi altul din cealaltă îl blocau în

stradă. Nu era lume la ora aia, îl puteau teroriza liniştiţi. Iar locul era perfect, nu se poate să nu fi avut şi în mintea lui, ca în mintea oricui, o simbolistică destul de apăsată cît să contribuie la atmosferă.

Lui Sebi şi lui Aiacoboaie le-am zis să ne vedem pe miercuri să vorbim de noaptea de joi. Miercuri seară i-am aşteptat degeaba într-o crîşmă de la Piaţa Sudului, dar m-a sunat Sebi joi pe la prînz şi a confirmat că vin, şi el, şi Aiacoboaie. Îi sunase domnul Tevalciuc şi le explicase încă o dată, personal, ce implică treaba lor.

Eram cam, recunosc, căcat la cur. Aş fi vrut să stau cu unul dintre ei în maşină, să am cît de cît controlul, dar Dana îmi spusese de vreo sută de ori că e o prostie, că mă vede Marian şi ne dăm de gol. Dar cum dracu' să fiu sigur că ăia doi fac ce trebuie, ce vrem noi să facă? Nu sîntem siguri de nimic, m-a liniştit ea. Nu ştim ce-o să se întîmple în noaptea aia, ce-o să facă Marian, ce-o să vrea sau nu sau dacă o să meargă ceva. Şi nu avem decît o şansă.

S-a urcat în taxi pe la 8 jumate, ca să întîrzie un pic, cum îl obişnuisem pe Procuror. Doamne, ce serioşi eram amîndoi, Dana mai ales. M-a sărutat şi m-a strîns în braţe şi s-a dus.

Îl sunase cu două zile înainte, i-a spus că moare să se întîlnească. A fixat ea întîlnirea, a pus-o joi, a zis că atunci sînt plecat la o petrecere pe lîngă Bucureşti, la nişte prieteni. Procurorul a întrebat-o, cu o frază de film cu bărbaţi galanţi, curioşi de sentimentele unei femei, dacă s-a întîmplat ceva, de parcă nu mai putea aştepta pînă joi să afle şi ea i-a zis că are nişte probleme cu mine şi ar vrea s-o ajute el cu ceva.

Recunosc că nu eram doar stresat, eram şi un pic gelos. Mă gîndeam cum o s-o vrăjească la sentiment pe Dana şi cum o să-i povestească ea atît de convingător problemele cu mine, că o să se înduioşeze şi ea însăşi de soarta ei, cuplată cu aşa un ratat. Cum o să-l roage să-mi dea înapoi jobul cu Gerovital sau ceva, să fac şi eu ceva pe lume, că sîntem doi cîrnaţi. El o să zică, nici o problemă, Dănuţa, o să-i mai toarne Jim Beam şi o să se ia amîndoi în braţe, ca pe vremuri, în grădină la bunici sau în porumb sau pe unde şi-or fi explorat ei mica sexualitate, şi el o s-o sărute delicat pe ureche.

Şi-o s-o fută, o să-i dea la buci, cum îi plăcea lui să zică. O să-i dea la buci la Dana mea.

Dar Dana mea ţine la beţie. Nu mai e de ani genul de curcă beată şi pierdută şi mă iubeşte. Pe la 10 mi-a trimis primul sms: Totul e ok, am cheia, te iubesc.

Pe la unu de noapte l-am sunat pe Sebi. Îşi făceau tura şi încercau să ia numai adrese în zonă. Pe la două jumate aveau să se întoarcă. I-am rugat să se întoarcă atunci, să avem timp. Au zis că da, dar puteai şti sigur? Abia mă abţinusem să nu urlu la ei. Cred că aş fi un şef de coşmar, Slavă Domnului că m-a născut cu alte calităţi. Mă simţeam neputincios, îmi venea să trag şuturi în mesele din pizzeria unde mă băgasem în aşteptare.

Deasupra capului aveam un televizor şi erau ştirile. Tocmai stingeam încordat o ţigară, o îndesam în scrumieră de parcă mă asiguram că nu mai pleacă nicăieri, cînd am auzit de sus că au adus la Florească un fost poliţist înjunghiat de nu se ştie cine, părea o răzbunare. Era acelaşi poliţai care bătuse cu sălbăticie un ţigan în Centrul Vechi şi fusese dat afară. Acum lucra ca taximetrist. Era pe tură cînd se întîmplase. Cele două incidente ar fi putut avea o legătură, dar nu voia să tragă nimeni concluzii, spunea un alt poliţai.

L-am sunat repede pe Metrorex, să-l întreb dacă a auzit de Alex. Auzise şi el, era la domnul Tevalciuc acasă, mîncaseră şi se uitau cu familia la televizor. Domnul Tevalciuc voia să vorbească cu mine. Nici n-a apucat să termine de zis şi a intrat socru-su pe fir:

— Bună seara, domnule Goia. Nu ne cunoaştem decît din vorbe şi sper să recuperăm cît mai curînd. Pînă atunci, aş vrea să vorbim despre ce vreţi să faceţi.

Mi-am amintit vocea lui de pe YouTube, cînd îi văzusem rarele intervenţii în public. Era un şmecher de ăla care se ţinea deoparte, abia dădeai de cîte ceva despre el pe net. O conferinţă aici, una dincolo, nu ştiu ce, tra, la, la, dar nimic să-mi zică şi mie de unde avea bani, că avea. Nu-i plăcea să se dea în spectacol, se ţinea mai pentru el, bun, dar ce făcuse pînă atunci, cum îşi făcuse banii. Dădeam peste tot felul de asocieri şi relaţii între el şi alţii, multe biografii seci, dar nu făcuse pe bune ceva clar, să ştiu

de unde să-l iau. Era un fost profesor de religie de 58 de ani, care a scris o carte despre omiliile nu ştiu cui sau aşa ceva, n-am niciodată nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc teologii, şi-a luat doctoratul în ceva cu cuvîntul *răsăriteană* în titlu, n-a avut nici o treabă cu economia, cum mi l-a brenduit gineru-su, să-şi mai decoreze şi el viaţa, să se mai consoleze că îşi bagă şobolanul de fiică în pat. După doctorat, s-a căsătorit cu mama pocitaniei, care era frumuşică şi nici el prea nasol, în fine, nu asta e important, ea a murit acu’ 15 ani, ca să vezi, în loc să moară fiica, şi de atunci era pe cai mari. Deschidea fundaţii şi organizaţii cum deschid eu sertarele să-mi caut ciorapi. Aduna donaţii, convingea oamenii să mai strîngă din cur şi din pensie şi să doneze pentru un vitraliu pentru bisericuţa din curtea grădiniţei de copii de nu ştiu unde, o clopotniţă pentru nu ştiu ce, de la fiecare după posibilităţi şi rîvnă. Dar de-astea mai văzusem şi nu te îmbogăţeau în halul ăla, după cum îl prezentau cele cinci frumuseţi de maşini ale lui parcate pe o alee într-un clip cu el vorbind la un mic seminar în faţa vilei din Pipera, la umbră, cu elevi de la şcoala primară creştină „Trei Ierarhi”. Filmase unul dintre ei cu telefonul şi l-a dat pe YouTube, să se laude ce evlavios e. La maşini, repet, mă pricep mai puţin decît la pantofi, dar tot pot să zic care e o maşină de barosan şi nu una luată în leasing cu morcovu’ la cur că n-o poţi plăti.

Pînă la urmă, mi se rupea de unde avea banii. Dacă nu era nimic clar, înseamnă că îi avea de la servicii secrete sau direct de la Dumnezeu. Mă satisfăcea varianta asta, nu mai scriam oricum nici un reportaj şi în cîteva zile mă căram cu Dana în Berlin, ce pula mea m-ar mai fi interesat cine e. Mai aveam nevoie de el un minut, cît să-mi confirme că nu s-a răzgîndit sau ceva şi pe urmă pa.

— Bună seara, mă bucur să vă cunosc. Da, şi eu mă grăbesc, mai avem puţin pînă trece Sultanu şi sînt stresat.

— Terminăm repede, atunci. Le-am spus şi băieţilor să se ţină de program. I-am informat şi despre Alex şi am lăudat împreună graţia divină, cu legile ei misterioase, crude şi contradictorii, dar înţelepte.

— În ce sens, domnule Tevalciuc?

— Cum a făcut Domnul să ia dintre noi un prieten şi să ne dea o seară perfectă pentru răzbunarea dumneavoastră.

— Nu vreau să mă răzbun, domnule Tevalciuc, vreau să-l speriem puţin, vreau să ştie că nu s-a pişat, pardon, pe mine şi a scăpat cu atît. Dar nimic mai mult, deocamdată.

— E foarte frumos ce spuneţi.

Şi a tăcut.

— Dar de ce e o seară perfectă, domnule profesor?

— Pentru că n-o să-i supărăm deloc pe poliţişti dacă păgînul primeşte azi o lecţie. Domnule Goia, cred că ştiţi pentru ce ne dăm noi aici de ceasul morţii, care e cauza noastră, nu?

— Poporul? Crucea?

— Da, dar ce înseamnă de fapt asta, în esenţă? O viaţă mai bună pentru noi şi ai noştri. Sîntem bărbaţi, trebuie să ne protejăm familiile, cu orice cost.

— Ştiu, domnule Tevalciuc, pentru asta lupt şi eu.

Am închis. Pentru încă o fracţiune de secundă, mi-au rămas în minte sprîncenele lui stufoase, unite şi ochii albaştri apropiaţi unul de altul, tinzînd să se combine într-unul singur. Pe la două mi-a scris Dana: plecăm, luăm motocicleta.

I-am sunat pe băieţi, le-am spus de Harley. Era o veste bună, îl puteau detecta mai uşor. Au zis că sînt în zonă, lasă nişte clienţi şi vin. Am ieşit în fugă din pizzerie şi am luat autobuzul o staţie. La Obregia la poartă i-am zis ăluia că o caut pe Simina, am trecut într-o vîjîială printre maniaco-depresivele în halate bleumarin şi am ieşit pe poarta cealaltă. Gîfîiam ca un porc cînd m-am oprit peste drum, după chioşcul unde fusese pînă recent o gogoşerie.

Mă uitam în stînga şi în dreapta ca la tenis. Treceau puţine maşini, era linişte. După 5 minute am văzut maşina lui Aiacoboaie apropiindu-se încet. Era greu s-o confunzi, îşi agăţase de o oglindă o eşarfă cu tricolorul şi avea vreo patru fire de antenă, nu mai văzusem aşa ceva pînă la el. Am ieşit de după chioşc şi i-am făcut un semn cu mîna. A parcat lîngă trotuar, la cîţiva

metri de poarta spitalului, pe unde stabiliserăm să plantăm capcana, în afara razei vizuale a bodyguarzilor de la Obregia.

L-am sunat.

— Salut, Radu. Vine şi ăla micu’ acum, m-a anunţat prin staţie.

— Domnu’ Aiacoboaie, v-am zis să nu mai vorbiţi prin staţie despre asta.

— Stai liniştit, că e staţia mea suplimentară, sînt pe alte frecvenţe cu Sebi.

— OK. Mulţumesc că aţi venit.

— Păi se putea? După ce i-au făcut lui Dumitraş, n-aş mai fi dormit noaptea dacă stăteam cu mîinile în sîn.

Avea ceva rău în voce, m-a speriat.

— Domnu’ Aiacoboaie, dar rămîne cum am vorbit, da? Îi daţi, dar nu să-l lăsaţi fără suflare. Ştiu că sînteţi supărat cu Alex, şi eu sînt, dar domnul Tevalciuc a zis că e doar o repetiţie pentru acţiuni viitoare.

— Ştiu ce a zis Tevalciuc.

Aoleu, nu suna deloc bine.

— Domnul Aiacoboaie, Sultanu are copii, de la nevastă-sa. I-a lăsat în grija ţigăncii, dar sînt doi, totuşi, el le ţine casa…

— Şi Dumitraş crezi că n-are? Radu, ce-ai, te-ai înmuiat? Ţi s-a făcut frică acum, în ultimul ceas?

A închis. L-am văzut şi pe Sebi venind din direcţia opusă. A parcat lîngă trotuar, la vreo două sute de metri de Aiacoboaie şi a lăsat şi el motorul pornit. I-am făcut semn cu mîna şi mi-a răspuns din faruri.

Mi-a bipăit telefonul. Dana: Ne apropiem de Agip.

Am ridicat braţele şi le-am agitat, pe urmă m-am retras după chioşc.

Harley-ul a intrat încet pe stradă, probabil îl rugase Dana să meargă lin, că adică i s-a făcut frică de viteză. Plus că se apropia de destinaţie, de spital, unde chipurile avea Dana întîlnire cu Simina, să o ia din gardă şi să-şi bea cafelele de dimineaţă împreună. Asta fusese schema: o ducea la Obregia şi el se oprea în cartier, la mămica, să-i dea o ciorbiţă sau altceva bun, cum numai ea făcea. De asta alesesem cartierul ăla, ca o motivaţie în plus, deşi poate nu era nevoie, Procuroru’ ar fi plimbat-o pe vară-sa oriunde i-ar fi cerut. Nu conta, ce conta era să-l scuture Lupii Suri destul cît să se sperie şi

mai mult a doua zi dimineaţă, cînd ar fi găsit surpriza mea şi a Danei, să creadă că l-au fript forţe care-l depăşesc şi să se abţină de la orice investigaţii.

L-am văzut pe el mai întîi, cît pot eu vedea la distanţă, oricum, era ca o ţintă falnică, cu cămaşa lui roşie, fără cască. Dana cred că era în spate, bănuiam că îl ţinea strîns de după mijloc.

L-am sunat pe Aiacoboaie şi am închis.

S-au urnit, încet, mai întîi Sebi, pe urmă ăla bătrîn. Harley-ul a trecut pe lîngă maşina lui Sebi şi ăsta a pornit după el. Aiacoboaie a înaintat puţin pe stradă, a făcut o manevră spre stînga şi s-a postat de-a latul, blocînd drumul. Mai rămînea un spaţiu mic, prin care ar fi putut trece Procuroru' cu Harley-ul, dar speram să n-apuce.

A văzut manevra lui Aiacoboaie şi-a încetinit. Sebi se apropia din ce în ce mai mult, aproape îi atingea motocicleta la roata din spate. Am văzut-o pe Dana întorcînd o clipă capul, cînd au trecut pe lîngă gogoşerie. Mi s-a părut că mă priveşte în ochi.

Harley-ul a oprit, Procuroru' s-a dat jos dintr-o mişcare şi s-a dus direct spre Aiacoboaie. Aproape în acelaşi timp cu el, a coborît Sebi şi s-a deschis şi portiera maşinii lui Aiacoboaie, care a ieşit încet, cu o ţeavă în mînă.

— Morţii mă-tii!, a strigat Procuroru', a mai zis ceva, cu vocea lui groasă, dar n-a ajuns pînă la mine decît un murmur şi a sărit spre bătrînul taximetrist.

Nu-i văzuse ţeava din mînă? Băgase prea multă coca şi whiskey şi se simţea de nebătut? Ce făcea Dana? Trebuia să o ia la fugă şi ea rămăsese pe motor.

Doamne, nu era bine, nu era bine deloc.

Aiacoboaie a ridicat ţeava şi l-a lovit cu sete în cap. Procuroru' a urlat, i s-au îndoit genunchii şi s-a lăsat în jos, cu palmele pe creştet. Sebi dansa în spatele lui sau ce făcea, se mişca ciudat, agitat prin spatele lui, cu ţeava în mînă.

Am sunat-o pe Dana. A trecut o fracţiune de clipă enormă, timp în care aproape o luasem razna.

Eram la Otopeni, în primul nostru an de dragoste, primul drum cu avionul împreună. Alergam de la un birou la altul şi întrebam de cursa spre Veneţia. Pe un panou de informaţii scria că mai sînt 20 de minute pînă la decolare. Nu ne făcuserăm check-in-ul online şi la primul punct de control m-au oprit şi m-au trimis acasă. Tu erai afară, beai o cafea, fumai o ţigară. Mureai dacă nu fumai atunci. Şi m-am dus eu, ca bărbatu', şi tot ca bărbatu' trebuia să o încasez numai eu. M-am certat cu ei, aproape i-am implorat să mă lase, le-am zis că e absurd, aşa, ca de la om la om, e absurd să nu ne lase, i-am zis că tu apari imediat, într-un minut. Mai sînt 20 de minute, să ne caute în baza de date, să vadă că avem bilete şi să ne lase. N-avem bagaje de cală, le arătăm repede toate actele, numai să-l prindem. Nu se poate, mi-au zis, trebuia să vă faceţi check-in-ul. M-am dus să te caut. Erai şi tu pe drum, în aeroport. Ţi-am zis ce se întîmplă şi m-am dus să caut compania noastră. Era mai logic oricum aşa, în doi mergem mai încet, am şi pasul mai mare. Fata de la companie mi-a zis că nu se poate face nimic, dar că biletul de întoarcere e încă valabil. Următorul avion era peste două zile, noi ne întorceam peste cinci. Voiam să stăm cîteva zile la Padova şi cîteva plus ultima la Veneţia, să-ţi arăt bîlciul de acolo, să ne plimbăm şi noi romantic pe poduleţe, printre pereţii ăia umezi şi erotici şi aleile alea strîmte şi intime din zonele unde nu sînt turişti şi nu e nimeni, liniştea, umbra şi apa răcoroasă şi noi doi lipiţi unul de altul şi sărutări şi cine mai ştie ce. Poate ne-am fi strecurat pe scara unui bloc de ăla vilă scufundat în apă, unde nu pare vreodată să locuiască cineva, şi ne-am fi iubit acolo sau ceva ca-n filme.

Ne-am întors pe ploaie, cu autobuzul. Am mîncat la un restaurant în Romană şi ne-am întîlnit cu nişte prieteni. Ne-am luat alte bilete şi am plecat, tu şi prietenii noştri drăguţi m-aţi convins că e mai bine aşa. Şi a fost, deşi tu te-ai plîns de înghesuială, dar recunoaşte că ţi-a plăcut, una peste alta. În aeroport, la întoarcere, alergam amîndoi panicaţi spre poarta de plecare. Se anunţa că pleacă şi noi eram la fumoar, am fi murit dacă nu fumam ţigările alea. Am vîjîit printre magazinele duty-free, peste scări rulante, am dărîmat bagajele unora, ne-am izbit de o poartă de sticlă, am ţipat, în română, la ofiţerul din gheretă, ne tremurau genunchii pînă cînd ne-

a liniştit cineva de la coada de oameni de lîngă noi care ne priveau showul. Cineva, o femeie bună, ne-a zis:

— Staţi liniştiţi, şi noi tot la avionul ăla aşteptăm.

Ne-am ruşinat, dar am scăpat de spaimă. Dacă nu ne zicea femeia aia, ne mai lua un pic de panică pînă ne prindeam.

Mi-ai amintit de cîteva ori în zilele alea că mi-au tremurat genunchii de spaimă şi m-am întrebat de cîteva ori dacă nu sînt ca George Clooney, din *Burn after reading*, paznicul care se pregăteşte o viaţă întreagă să tragă şi el cu arma din dotare şi povesteşte şi fantazează sigur pe el ce-o să facă, precis, şi cînd e momentul ăla, o face de oaie. Dar nu toată lumea e aşa, fricoasă? Ai tras o sperietură, asta-i tot, mi-a zis un prieten bun, care zice uneori lucrurile foarte bine, nu e nimic special. Nu eşti mai puţin bărbat. Şi nu e aşa? Toată lumea e fricoasă, de ce să nu fiu şi eu?

De ce să nu rămîn în spatele gogoşeriei şi să las să se întîmple ce s-o întîmpla? M-am gîndit la asta, recunosc. Să-mi pun speranţa că tu o să te descurci şi o să iasă totul bine, fiecare să-şi vadă de treaba lui. Dacă e proastă că nu fuge, ce să-i fac, o haleşte Darwin.

În Berceniul de vest, jumătatea adormită, de pensionari, a Berceniului s-a auzit deodată *ce-ai făcut cu viaţa mea, măi băiatule?, ai uitat de ochii mei, vagabondule*, vocea aia frumoasă de fată răguşită şi îndrăgostită.

Am văzut-o pe Dana, care se apropia încet, dinspre mine, de scena caftelii, ezitînd. Avea deja telefonul la ureche de la primele silabe ale cîntecului.

— Nu pot să fug, mă duc să-i conving cumva să se oprească.

Ăsta e micul, singurul defect al fetelor mic-burgheze, nu fac ce le cere instinctul la pericol, fac ce le cere imaginea ideală despre sine. Ştiu pentru că partea mea mic-burgheză face la fel.

— Fugi, iubita, fugi!

Eram deja la jumătatea drumului spre ea şi încă urlam în telefon cînd mi-am dat seama că se aude pe toată strada şi am aruncat telefonul, ca un isteric. Nu mai conta, am prins-o pe după umeri şi am întors-o spre mine:

— Dana, hai, nu mai negociem nimic, hai.

Am tras-o spre mine, am prins-o în braţe dintr-o parte şi am luat-o amîndoi la fugă înapoi, departe de coşmarul ăla. Fugeam de parcă dansam, aveam mişcările perfect sincronizate, aveam un singur trup cu două elemente oarecum separate. Era înţelegere între noi.

Cînd am ajuns lîngă spălătoria de maşini, ne-am oprit. După ce ne-am liniştit răsuflările tabagice, Dana a vrut să sune la Poliţie. I-am făcut semn din priviri să mai aştepte. S-a uitat lung la mine, neîncrezătoare, şi apoi a cedat. Gata, asta era. Îi lăsăm să se omoare. Ăştia sîntem. Era înţelegere între noi.

Am întors amîndoi capul. Vedeam neclar, am rugat-o pe Dana să-mi explice:

— Sebi îl pocneşte întruna pe Marian după cap.

— Şi ăla nu cade?

— Se clatină…

— Auzi, de ce ţi s-a pus ţie pata pe el? De cînd?

— De cînd m-am prins ce face.

— Cum adică de cînd te-ai prins ce face? Ce, nu ştiai? Nu tu aveai toate serile alea în care te simţeai conflictuală pe dinăuntru şi te întrebai dacă e ok să-ţi mai placă în continuare de un văr care e şi infractor jegos? Că ce fel de persoană eşti şi tu să-ţi placă în continuare de un de-ăsta şi aşa mai departe?

— Ştiu, dar ziceam şi eu aşa. Că nu ştiam mare lucru, ştiam că are fete la videochat, care cîştigă bine totuşi şi că vinde iarbă, cocaină şi gerovital. Că e rău la bătaie, îngîmfat şi prost de multe ori, dar nu ne-a făcut nimic nasol niciodată, dimpotrivă. Şi e văru-miu, în pizda mă-sii…

— Bine, lasă asta, şi cînd te-ai prins?

— Cînd au început să apară drogatele. Cînd stătea la maică-sa, nu vedeam mare lucru din ce făcea. Mîncam la ei, ne uitam le televizor, ăsta se lăuda cu căcaturile lui, dar era mişto, una peste alta. Mai aducea cocaină, dar ştii că nu mă omor după asta, nici n-o băgam în seamă. Toate păreau ca o glumă, ca o joacă. Pe urmă, cînd s-a mutat singur, am văzut ce le face şi

mi s-a tăiat de el. Mai ştii seara aia în care am zis că voiam să mă omor? De la el veneam. Era acolo o puştoaică nouă, de vreo 14 ani, din Mediaş. Nu pot să-ţi zic ce ochi speriaţi avea. Nu ştiu ce să zic mai mult de atît… Adică ţin la el şi toate alea, dar cu multă rezervă, ştii rezerva aia? Ca să nu mai zic că sîntem complici.

— Eh, sîntem noi cu mulţi. Dar nu-ţi dai în gît prietenii, poate de la crimă în sus.

— Şi viol.

— Şi viol.

O vedeam încordată, cu gîtul numai vene, privind înainte, pînă în capăt, acolo unde pentru mine era doar ceaţă. Restul corpului şi-l controla bine, nu dădea nici un semn că ar vrea să ţîşnească spre măcel, dar venele de pe gît şi privirea o trădau. Pe urmă am văzut cum s-a destins, dar avea ochii trişti, în lacrimi şi guriţa i se lăsase dramatic în jos, ca a unui copil căruia i se face o mare nedreptate.

Dar şi-a revenit. M-a luat pe după gît şi ne-am ţinut aşa pînă şi-a revenit.

— Nu-mi vine să cred că zic asta, dar cred că ar fi trebuit să rămînă cu maică-sa. Ar fi fost un găinar care visează motoare Harley, dar i-ar fi fost mai bine.

— Evident. Dacă ce-mi zici tu acolo e adevărat. A căzut?

— Da, de mult… A mai venit o maşină, a coborît un tip din ea.

— Unul mai înalt, aşa, zvelt?

— Da, cu o cămaşă albastră.

— Şi ce fac?

— Stau de vorbă. Stai, au terminat. Se duc toţi la maşinile lor. Să-ţi faci odată ochelarii ăia. Acum pot să sun la Poliţie?

— Da, sună.

— Şi la ambulanţe?

— Da, dar nu ştiu dacă mai are sens. Mi-i fac săptămîna viitoare.

6

Amicului ăluia al meu nu-i venea să creadă.

— Îmi dai tot cu numai 15 000 de euro?

— Da, tot ce-i în garsonieră.

— Şi mai laşi din preţ?

— O mie, două, cinci, vedem. Depinde ce e acolo.

— Dar vii cu mine să le scot.

— Normal, doar nu crezi că-ţi dau cheia şi tu-mi dai banii. Mergem, vezi, dar nu stăm să facem nici un inventar, nimic, că n-am timp. Ce găseşti acolo, luăm, încărcăm în maşină, îmi dai banii şi salut.

— Eşti sigur că găsim ceva, da? Băi, sînt banii de pe casa bunicilor mei, înţelegi, nu pot să-i fut chiar aşa. Toţi banii pe care-i am la viaţa mea, practic, pe lîngă salarii, al meu şi al Alexandrei.

— Frate, e pe aici, prin zonă. Ce te costă o plimbare? Şi aşa eşti gras.

— Păi nu luăm maşina? Le ducem aşa, în braţe, înapoi?

— Corect. Hai să terminăm de mîncat şi mergem.

În cutii erau alifii împotriva îmbătrînirii, dar în frigidere erau prafuri care rezolvau tot.

— Ei, ce zici? Cum ţi se pare?

Amicul ăsta al meu a rînjit ca un demon vesel. Nu-l mai întîlnisem de mult, poate trebuia să mai ieşim la o bere. Cîndva, la bătrîneţe, cînd o să mă întorc în ţară şi o să ne întîlnim întîmplător. Sau mai devreme, cînd o să se termine banii.

— Frate, n-am văzut în viaţa mea aşa ceva.

Ne-am aprins cîte o ţigară şi ne-am dus în bucătărie să punem de-o cafea.

— Ei, ce zici? Face?

Învîrteam cu linguriţa în ibric şi mă gîndeam dacă să pun tot borcanul. Eram superobosit.

— Da, dar stai puţin. Zi-mi ce e cu Procuroru’. E mort sigur?

— Ţi-am zis. Am văzut la ştiri dimineaţă.

— Păi şi dacă vin ai lui după astea?

— Care ai lui, doar mă-sa, că nu ştie nimeni de loc. Eu, Dana şi acum şi tu.

N-am turnat tot borcanul. Mi-ar fi prins bine o cafea de aia să-ţi ţîşnească sîngele pe nas, dar l-aş fi speriat pe băiat şi se ducea pe pulă afacerea.

— Şi tu ai păstrat cheia de atunci, de cînd lucrai cu el?

— Da, era într-un sertar pe acasă. Am luat-o odată, la un chef. Am coborît să mai iau bere şi nişte aer şi cînd m-am întors am uitat să i-o dau.

I-o scosese Dana de pe legătura de chei, cu o seară înainte, cînd s-a dus Procuroru' să se pişe.

— Dar ce contează pînă la urmă? Îţi dau astea şi gata.

— Da, băi, şi vreau să le iau, dar mă gîndesc şi eu. E periculos, totuşi.

— De ce e periculos? Şi de ce-ai mai venit dacă era periculos?

Ne-am aprins iar ţigările. Hai, fraaaatee, mişcă.

— Băi, mă gîndesc că ăsta avea intermediari. Dacă vin ăia după noi?

— Gagici, numai gagici. Ţi-e frică de nişte gagici?

— Bine, măi, lasă-mă numai să mă mai uit o dată la ele.

— De ce, ţi se pare că nu sînt destule pentru 15 000.

— Ba sînt, dar să mă mai uit eu aşa. Şi cum le scoatem din bloc?

— În saci de gunoi. Am luat eu mai devreme, de la nonstop. Aşa-i faci şi Alexandrei?

— Lasă-mă, că nu ştii ce-mi face ea. Luăm astea, oprim la bancă şi pe urmă?

— Pe urmă ce? De unde să ştiu eu. Le dai lu' fra-ti-tu.

S-a uitat la mine pentru prima dată cu atenţie atenţie. Îşi dăduse seama că de-a lungul timpului mi-a spus multe. Era bine că îşi dăduse seama.

— Dar ce repede ţi-a venit dimineaţă ideea. Te-ai sculat tu aşa cu noaptea în cap şi ai văzut ştirile şi repede te-ai şi gîndit să-l jefuieşti.

Am rîs.

— Da, păi ce, lui îi mai trebuie?

7

M-am dus şi i-am deschis. Aşa făcea uneori, îi era lene să caute cheia. Arăta minunată, betulică cum m-am prins imediat că e.

— Ia-mă în braţe, iubitule, a fost groaznic pînă acasă.

— Mi-a fost dor de tine, dragoste.

Ne-am sărutat şi i-am scos bocancii din picioare. Muream de plăcere să fac asta. Am lipit-o de perete şi am sărutat-o iar. I-am ridicat fusta, am întors-o, i-am luat o mînă şi mi-am dus-o în chiloţi.

După ce ne-am futut, fără protecţie şi fără prudenţă, cum hotărîserăm amîndoi în ultima săptămînă, ne-am întins pe saltele şi ne-am aprins ţigările. Din boxe se auzea Vic Chesnutt, *Flirted with you all my life*.

— Ce ziceai că ţi s-a întîmplat pe drum, dragoste?

— S-a blocat trenul în Gesundbrunnen, s-a aruncat cineva pe şine.

— Probabil iar un pakistanez sau ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu, n-am mai stat să aflu. Şi iar am ocolit tot şantierul ăsta din jur. Cînd dracu’ termină ce au de făcut?

— Ţi-am zis că aşa sînt berlinezii, neserioşi, leneşi. Apropo de metrou, uite ce status şi-a pus Sebi.

Am întors laptopul către ea. Era deschis la pagina de FB a puştiului. Sus era o poză cu botul unui metrou bucureştean intrînd în staţie şi un mic text: *un mesaj de la domnul A. pentru cei interesaţi – ciocu!*

S-a uitat mai întîi distrată, pe urmă s-a concentrat brusc pe imagine.

— Deci ăsta era marele mister cu porecla aia?

— Da, îl ameninţase că-l împinge pe şine dacă nu-i place ceva.

— Păi şi ce, Metrorex poate merge numai cu maşina.

— E o metaforă, Dana.

— Bine că eşti tu aşa deştept. Uite că e şi un comentariu.

— Da, ştiu.

Era de la Radu Goia, un link către o fotografie cu un reportofon.

— Frumos răspuns. Ca între băieţei. Dar bine că ştiţi unde staţi.

— Vrei să zici că ştim unde stăm, că eşti şi tu în asta. Şi nu s-a terminat.

I-am arătat o pagină cu ştiri. *Un comitet creştin revendică execuţia de pe Vintilă Mihăilescu.* O grupare de creştini din Crîngaşi, cum se recomandă ei înşişi, numită *Urmaşii lui Traian* în onoarea fostului preşedinte Traian Băsescu, s-au declarat responsabili de moartea lui Bari Cătană, unul dintre fiii lui Viorel Cătană, capul clanului Miliardarilor, condamnat în iarnă la 20 ani de închisoare pentru proxenetism, viol, violare de domiciliu, înşelăciune, corupere de minori, ameninţare. Bari Cătană a fost găsit în maşina sa noaptea trecută pe strada Vintilă Mihăilescu în comă în urma unor lovituri repetate în ţeastă cu unul sau mai multe obiecte contondente. Bari Cătană a decedat cîteva ore mai tîrziu, la spitalul Floreasca. Pînă în acest moment, nu se cunosc identităţile membrilor *Urmaşii lui Traian;* o grupare cu acelaşi nume este înscrisă în calitate de susţinători pe siteul Fundaţiei CRUCEA. Directorul fundaţiei, Iulian Tevalciuc, neagă orice legătură dintre organizaţia pe care o conduce şi execuţia de noaptea trecută. Vrei să-ţi citesc şi felicitările de la comentarii? Sînt multe. Adevărul e că mi-a venit şi mie să bag cîteva.

Dana recitea tăcută articolul. După cîteva minute, m-a întrebat, cu o voce scăzută:

— Care crezi că e treaba cu ăştia doi, Aiacoboaie şi băiatul ăla scîrbos? De ce erau aşa porniţi?

— Cred că pizda, ca întotdeauna, mama ei de pizdă. Erau refuzaţi de pizdă şi mai umilitor era că îi ignorau şi ţigăncile. În mintea lor, astea ar fi trebuit să li se pună direct în genunchi şi să-i sugă, ca nişte gunoaie de femei ce sînt. Despre femeile la care n-ai acces vorbeşti cu ciudă resemnată, cu un fel de melancolie, eh ce i-aş băga-o. Despre ţigănci labagiii vorbesc cu ură, ca şi cum li se neagă un drept nobiliar. Se simt scursura pămîntului, nici măcar scursurile alea de ţigănci nu-i bagă în seamă.

— Poate le plac băieţii mai negricioşi, de unde ştii? Şi şi-o refulează.

— Sau aşa.

Tăceam amîndoi, stînjeniţi. Piesa lui Chesnutt se terminase şi începuse următoarea din playlist, Glove, *Drogenkontrolle.*

— Ai mîncat?

— Nişte chinezării. Auzi, băi, cei mai mulţi taximetrişti sînt OK. Am avut şi momente intime cu ei. În nişte nopţi le-am zis tot felul de lucruri despre mine superintime şi făceau ascultare activă şi-mi plăcea. Nu le ziceam perversiuni sau nu ştiu ce căcat, probleme de astea de viaţă.

— Auzi, stai un pic, tu vorbeşti de frustraţii ăia de la mall? Lor le ziceai *probleme*? Ziceai şi de noi doi?

— Nu lor, lor nu cred că le-am zis ceva adevărat mai mult de 10%. Taximetriştii de noapte, care mă duceau acasă, la tine, iubita. Mă gîndeam eu aşa nu ştiu de ce că au stat mult singuri şi în aşteptare în maşinile lor şi cumva au meditat sau ceva, ani de zile, au avut timp să se gîndească. Au mai auzit lumea vorbind, au mai prins una, alta. Plus că erau mai bătrîni, mă gîndeam că ştiu ceva în plus despre viaţă, despre bărbaţi şi femei.

— Deci le-ai vorbit de noi.

— Da, bine, dar la modul ăla general. Şi oricum nu te ştiau. Într-o noapte i-am zis unuia tot, din suflet, amărît, şi mă asculta. Băgase muzică turcească şi îmi tot zicea scumpule, of, măi băiatule.

— Iubitule, dar de ce-ar şti ei ceva în plus? Pentru că sînt mai în vîrstă? Pentru că au o maşină galbenă?

— Da, aşa e, dar nu asta e important acum. Ce m-a lovit e că după ce am ajuns în faţa blocului, după ce ne-am împrietenit şi ne-am supt pula emoţional, cînd am coborît şi i-am dat banii, care erau cu destul peste cursă, a încercat să mă facă. Mi-a zis, aşa, fără nici o legătură, că e ziua lui, că a stat toată ziua în taxi să mai facă nişte bani, că acum ar fi trebuit să fie acasă să sărbătorească, dar stă aici numai pentru nişte bani, că asta e cu banii, ce să-i faci şi tot aşa. I-am zis la mulţi ani, cum le zic atîtor taximetrişti care încearcă pe mine combinaţia asta veche, l-am întrebat cîţi ani are, i-am zis sănătate, la revedere şi plecat. A stat şi a mai aşteptat puţin pînă am ajuns la bloc, a mai înaintat puţin, s-a oprit, aştepta să mă întorc să-i mai dau!

— Era vreun pirat din Ilfov.

— Şi asta e posibil. Hai să ieşim, că a stat ploaia.

— Ţi-e dor de ei? Zi, ţi-e dor de fraţii tăi din Ilfov.

— Nu mi-e dor de nimic. Ţie ţi-e dor de prietenele tale?

— Da, mult. Dar se mărită oricum, fac copii. Nu ne-am mai fi văzut la fel de des.

— Hai să ieşim odată, să ne plimbăm.

— Hai, iubitu’ meu alintat, chiar dacă abia m-am întors în casă.

— Auzi, tu ai avut vreodată halucinaţii? Se zice că, dacă nu eşti nebun, le ai cînd fuţi ordinea simbolică a lucrurilor, cînd faci ceva rău, rău.

— Nu ţin minte. Dar dacă e aşa cum zici, ar trebui să încep să le am, nu?

Era linişte în cartier, se auzea doar fîşîitul roţilor de bicicletă pe asfaltul ud. Stăteam întinşi în semiîntuneric, lipiţi unul de altul. Şi-a ridicat capul, s-a pus într-un cot şi m-a privit zîmbind de drag de mine. Niciodată n-am înţeles prea bine de ce, dar aşa e dragostea, interesantă.